

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2020/1408**z dnia 6 października 2020 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 12 sierpnia 2019 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036 Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej („SSHR” lub „produkt objęty dochodzeniem”) pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „Chiny”) i Tajwanu („państwa, których dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 28 czerwca 2019 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Hutnictwa Stali („Eurofer” lub „skarżący”) w imieniu czterech producentów unijnych reprezentujących całość unijnej produkcji produktu objętego dochodzeniem. Skarga zawierała dowody wskazujące na występowanie dumpingu z państw, których dotyczy postępowanie oraz wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.

1.2. Rejestracja

- (3) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2020/104 ⁽³⁾ Komisja poddała rejestracji przywóz produktu objętego dochodzeniem pochodzącego i wysyłanego z państw, których dotyczy postępowanie. Rejestracji przywozu zaprzestano wraz z wejściem w życie środków tymczasowych, o których mowa w motywie 5 poniżej.

1.3. Środki tymczasowe

- (4) Zgodnie z art. 19a rozporządzenia podstawowego w dniu 18 marca 2020 r. Komisja przedstawiła stronom podsumowanie dotyczące zaproponowanych cel oraz szczegóły obliczeń dotyczących marginesów dumpingu i marginesów odpowiednich do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii. Zainteresowane strony zostały poproszone o przedstawienie uwag na temat poprawności obliczeń w ciągu trzech dni roboczych. W związku z otrzymanymi uwagami przeprowadzono korekty obliczeń dokonanych przez jednego z tajwańskich producentów eksportujących. Uwagi przedstawione przez indonezyjskich i chińskich producentów eksportujących nie zmieniły tych obliczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu i Indonezji (Dz.U. C 269I z 12.8.2019, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/104 z dnia 23 stycznia 2020 r. poddające rejestracji przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu i Indonezji (Dz.U. L 19 z 24.1.2020, s. 5).

- (5) Dnia 8 kwietnia 2020 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2020/508 (*) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Unii SSHR pochodzących z Indonezji, ChRL i Tajwanu.
- (6) Jak stwierdzono w motywie 27 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 30 czerwca 2019 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”), a analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.4. Dalsze postępowanie

- (7) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), skarżący, jeden użytkownik produktu objętego postępowaniem, jedno stowarzyszenie importerów, dwóch producentów eksportujących z Indonezji, trzech z Chin i dwóch z Tajwanu, a także rządy Chin („rząd ChRL”) oraz Indonezji („rząd Indonezji”) złożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń, w terminie określonym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (8) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Przesłuchania odbyły się w obecności skarżącego w dniu 5 maja 2020 r. oraz w obecności producenta eksportującego Walsin Lihwa Co. („Walsin”) w dniu 22 kwietnia 2020 r. W dniu 19 maja 2020 r. Komisja przesłała jednemu producentowi unijnemu dodatkowe ujawnienia dotyczące dokonanych przez nią obliczeń indywidualnej ceny docelowej. Uwagi przedstawione w następstwie tego dodatkowego ujawnienia otrzymano w dniu 25 maja 2020 r.
- (9) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Unii SSHR pochodzących z Indonezji, ChRL i Tajwanu („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia.
- (10) Otrzymano uwagi od rządu ChRL i rządu Indonezji, od producentów eksportujących – dwóch z Indonezji, dwóch z Chin i jednego z Tajwanu, od skarżącego i od jednego użytkownika. Skarżącemu poświęcono dwa przesłuchania – jedno z udziałem służb Komisji, a drugie w dniu 12 sierpnia 2020 r. w obecności rzecznika praw stron. W następstwie tego przesłuchania skarżący otrzymał dodatkowe ostateczne ujawnienie na temat elementu analizy dotyczącego wpływu na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw europejskich w ramach testu dotyczącego interesu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego (zob. sekcja 6.2.3.3 poniżej). Ponadto w świetle otrzymanych uwag chińskim producentom eksportującym Fujian Fuxin Special Steel Co., Ltd („FSS”) i Shanxi Taigang Stainless Steel Co., Ltd („STSS”) przekazano dodatkowe ostateczne ujawnienie na temat obliczeń dotyczących podjęcia cenowego i zaniżania cen. Ponadto FSS przesłano dodatkowe ostateczne ujawnienie zawierające skorygowane obliczenia marginesu dumpingu, ponieważ Komisja zaakceptowała argument przedsiębiorstwa, o którym mowa w motywie 143 poniżej.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (11) Wobec braku innych uwag dotyczących kontroli wyrywkowej potwierdzono informacje przedstawione w motywach 9–19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.6. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (12) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 26 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.7. Kompletność ujawnienia tymczasowych ustaleń i ostatecznego ujawnienia

- (13) Chiński producent eksportujący FSS złożył wniosek o ujawnienie informacji na temat odsetka kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych użytego do ustalenia ceny docelowej dla przemysłu Unii. Ponadto FSS oraz producent eksportujący STSS zwrócili się o ujawnienie informacji na temat wielkości sprzedaży producentów unijnych, jednostkowych cen sprzedaży i cen niewyrządzających szkody oraz kwot podjęcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do poszczególnych modeli, twierdząc, że jest to powszechna praktyka w dochodzeniach w sprawie ochrony handlu. Argumenty to odrzucono, ponieważ większość rodzajów produktu jest produkowanych przez jednego lub dwóch producentów objętych próbą. Dlatego też ujawnienie informacji na temat wielkości sprzedaży lub

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/508 z dnia 7 kwietnia 2020 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 110 z 8.4.2020, s. 3).

cen w odniesieniu do poszczególnych rodzajów produktu ujawniłoby poufne dane przedsiębiorstwa. W odniesieniu do kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych ponoszonych przez producentów objętych próbą takie dane, dostarczone przez współpracujących producentów unijnych i zweryfikowane przez Komisję, były z natury poufne i dlatego nie mogą zostać ujawnione w świetle art. 19 rozporządzenia podstawowego.

- (14) Po ostatecznym ujawnieniu chińscy producenci eksportujący FSS i STSS ponownie zwrócili się o dostarczenie bardziej szczegółowych informacji na temat obliczeń dotyczących podjęcia cenowego i zaniżania cen, w szczególności zwrócili się o podanie konkretnych informacji dotyczących rodzaju produktu w odniesieniu do wielkości sprzedaży i cen sprzedaży przemysłu Unii oraz stawek podjęcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do poszczególnych rodzajów produktu. Z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z ochrony danych poufnych przekazanych przez inne strony dwóm wnioskującym stronom przekazano dodatkowe ujawnienia w formie indeksów lub przedziałów. Później nie otrzymano już żadnych dalszych uwag.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (15) Po otrzymaniu ujawnienia tymczasowych ustaleń i ostatecznego ujawnienia użytkownik, przedsiębiorstwo Marcegaglia Specialities S.p.A. („Marcegaglia”), powtórzyło swój argument, o którym mowa w motywie 39 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, o konieczności wyłączenia blachy czarnej w zwojach z zakresu dochodzenia. Przedsiębiorstwo Marcegaglia przypomniało różnice w chropowatości i wykończeniu powierzchni oraz różnice w wyglądzie estetycznym pomiędzy blachą czarną i blachą białą w zwojach. W odniesieniu do ostatniego zdania motywu 44 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedsiębiorstwo Marcegaglia stwierdziło, że – jeżeli chodzi o możliwość używania zamiennie – blacha czarna w zwojach nie może zastąpić blachy białej w zwojach w odpowiednich zastosowaniach przemysłowych. W tej kwestii przedsiębiorstwo Marcegaglia dodało, że blacha czarna w zwojach nie spełnia wymagań dotyczących blachy białej w zwojach w zakresie odporności na wysokie ciśnienia i korozję.
- (16) Ponadto przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło, że jakiegokolwiek ryzyko obchodzenia przepisów, o którym mowa w motywie 44 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wydaje się mało prawdopodobne, ponieważ blacha czarna w zwojach i blacha biała w zwojach mają różne docelowe grupy klientów, w związku z czym produkty te nie stanowią dla siebie bezpośredniej konkurencji oraz są bezpośrednio rozpoznawalne, a Komisja mogłaby wprowadzić specjalne kody TARIC dla dwóch kodów produktu, aby uniknąć jakiegokolwiek ewentualnego ryzyka obchodzenia przepisów.
- (17) W odniesieniu do motywu 45 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedsiębiorstwo Marcegaglia zwróciło się do Komisji o ujawnienie informacji na temat wielkości sprzedaży blachy czarnej w zwojach przez przemysł Unii klientom innym niż przedsiębiorstwo Marcegaglia. Komisja nie posiada informacji na poziomie rodzajów produktu w odniesieniu do całego przemysłu Unii; posiada takie informacje jedynie w odniesieniu do producentów objętych próbą. W każdym przypadku informacje dotyczące sprzedaży na poziomie rodzaju produktu są z natury uznawane za poufne w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a zatem nie mogą zostać ujawnione.
- (18) W tym samym kontekście indonezyjscy eksporterzy ITSS i GCNS twierdzili, że Komisja powinna wykorzystać marżę zysku przemysłu Unii dotyczącą blachy czarnej w zwojach wyłącznie do celów dokonania obliczenia odrębnego marginesu szkody, ponieważ wywóz z Indonezji obejmował prawie wyłącznie blachę czarną w zwojach, dla której marża zysku była niższa, ponieważ blacha czarna w zwojach stanowiła półprodukt.
- (19) W odniesieniu do powyższych argumentów Komisja zauważyła, że produkt objęty dochodzeniem zdefiniowano w sekcji 2 zawiadomienia o wszczęciu, na podstawie definicji zawartej w skardze. Skarżący określił produkty produkowane i sprzedawane przez przemysł objęty postępowaniem, których przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, był prowadzony po cenach dumpingowych i powodował szkodę.
- (20) W odniesieniu do argumentów na rzecz wyłączenia blachy czarnej w zwojach w motywach 44–46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja wyjaśniła, dlaczego takie wyłączenie nie jest uzasadnione.
- (21) Zgodnie z rozumowaniem zawartym w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w okresie objętym dochodzeniem sprzedaż na wolnym rynku blachy czarnej w zwojach stanowiła [20–30] % ⁽⁵⁾ całej sprzedaży na wolnym rynku. Ponadto wyłączenie blachy czarnej w zwojach z zakresu dochodzenia zagroziłoby całemu „zielonemu” modelowi biznesowemu o obiegu zamkniętym przemysłu Unii, który ma produkować produkt objęty postępowaniem ze złomu stali nierdzewnej na sprzedaż lub do dalszego przetwarzania na produkty rynku niższego szczebla. W takich okolicznościach prawdopodobnie znacznie ucierpi również rentowność produkcji blachy białej w zwojach ze stali nierdzewnej i innych produktów rynku niższego szczebla przez przemysł Unii, ponieważ blacha biała w zwojach będzie coraz częściej produkowana w Unii z blachy czarnej w zwojach sprzedawanej po cenach dumpingowych

⁽⁵⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

i produkowanej w państwach, których dotyczy postępowanie, w sposób mniej przyjazny dla środowiska. W związku z gwałtownym wzrostem przywozu towarów po cenach dumpingowych taki rozwój sytuacji zmusiłby przemysł Unii do zamknięcia ważnych linii produkcyjnych w perspektywie średnio- i długoterminowej. Te poważne konsekwencje nie ograniczyłyby się zatem do produkcji blachy czarnej w zwojach ze złomu stali nierdzewnej, ponieważ użytkownicy blachy białej w zwojach oraz innych produktów rynku niższego szczebla nadal mieliby możliwość zakupu tych produktów w dużej ilości po cenach dumpingowych. W związku z tym w przypadku wyłączenia blachy czarnej w zwojach ucziwe warunki konkurencji na unijnym rynku SSHR i jej rynkach niższego szczebla zostałyby drastycznie ograniczone, ze szkodą dla przemysłu Unii.

- (22) Ponadto Komisja zauważyła, że jej stałą praktyką w dochodzeniach w sprawie ochrony handlu jest dzielenie produktu objętego dochodzeniem na różne modele i typy (numery kontrolne produktów „PCN”), aby umożliwić obiektywne porównanie w celu stwierdzenia istnienia dumpingu i szkody. Uzyskane w ten sposób PCN zwykle wprowadzają rozróżnienie na modele różnej wielkości i posiadające różne cechy, lecz każdy z nich jest częścią produktu objętego dochodzeniem. W obecnym przypadku wykończenie SSHR jest określone w podobny sposób – przedostatni znak PCN, tzn. lit. „B” oznacza kolor czarny, a litera „W” – biały. Dlatego też w celu określenia podcięcia cenowego, zniżania cen i dumpingu zapewniono obiektywne porównanie, ponieważ blacha czarna w zwojach nie jest porównywana z blachą białą w zwojach i odwrotnie.
- (23) Ponadto Komisja zauważyła, że producenci unijni, jak również producenci eksportujący w państwach, których dotyczy postępowanie, posiadają zintegrowany pionowo model biznesowy, który obejmuje produkcję zarówno blachy czarnej w zwojach, jak i blachy białej w zwojach. Oznacza to, że każdy taki producent ma wybór między sprzedawaniem na wolnym rynku blachy czarnej w zwojach lub blachy białej w zwojach.
- (24) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Marcegaglia ponownie zwróciło się o ujawnienie informacji na temat liczby klientów producentów unijnych oraz ilości blachy czarnej w zwojach sprzedanej przez przemysł Unii do podmiotów zajmujących się ponownym walcowaniem innych niż przedsiębiorstwo Marcegaglia w 2018 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Komisja przypominała, że informacje te z natury uznaje się za poufne. Komisja mogłaby jednak przedstawić istotne podsumowanie, zgodnie z którym w okresie objętym dochodzeniem [1–2] objęci próbą producenci unijni sprzedali [2–4] klientom [150 000–180 000] ⁽⁶⁾ ton blachy czarnej w zwojach.
- (25) Przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło ponadto, że w dochodzeniu potwierdzono, iż – z jedynym wyjątkiem w postaci przedsiębiorstwa Marcegaglia – w Unii praktycznie nie istnieje wolny rynek blachy czarnej w zwojach, i skrytykowało Komisję za niewyciągnięcie żadnych wniosków z tej niezwykle ważnej okoliczności. Krytykę uznano za bezpodstawną. Sam fakt, że przedsiębiorstwo Marcegaglia jest najważniejszym użytkownikiem blachy czarnej w zwojach na rynku Unii, nie może być interpretowany jako uzasadnienie specjalnego traktowania w odniesieniu do blachy czarnej w zwojach lub wyłączenia blachy czarnej w zwojach z zakresu produktu objętego postępowaniem.
- (26) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Marcegaglia odniosło się również do powyższego motywu 21 i argumentowało, że przywożona przez nie blacha czarna w zwojach jest wykorzystywana wyłącznie jako surowiec do produkcji produktów rynku niższego szczebla (SSCR, rury ze stali nierdzewnej). Blacha czarna w zwojach nie była wykorzystywana przez przedsiębiorstwo Marcegaglia do produkcji blachy białej w zwojach w celu jej sprzedaży na wolnym rynku Unii. W związku z powyższym przedsiębiorstwo twierdziło, że trudno jest dostrzec istotność twierdzenia Komisji, że w przypadku wyłączenia blachy czarnej w zwojach z zakresu stosowania środków w Unii wzrosła ilość blachy białej w zwojach produkowanej z blachy czarnej w zwojach sprzedawanej po cenach dumpingowych i wytwarzanej w sposób mniej przyjazny dla środowiska w państwach, których dotyczy postępowanie.
- (27) Argument ten należało odrzucić. Jeżeli na blachę czarną w zwojach nie zostaną nałożone żadne cła, producenci unijni prawdopodobnie poniosą przynajmniej pośrednią szkodę na rynku niższego szczebla, na którym konkurują z przedsiębiorstwem Marcegaglia. Można się wówczas spodziewać wzrostu zdolności produkcyjnych w zakresie wyżarzania i wytrawiania w Unii – procesu, który jest niezbędny do przekształcania blachy czarnej w zwojach w blachę białą w zwojach – w szczególności poprzez przekształcanie taniej importowanej blachy czarnej w zwojach w blachę białą w zwojach ze szkodą dla przemysłu Unii, który zainwestował znaczne środki w celu osiągnięcia pełnej integracji. Jeżeli przemysł Unii nie będzie w stanie dalej konkurować na tej podstawie, będzie zmuszony zwrócić się ku taniemu przywozowi towarów po cenach dumpingowych, a tym samym rzeczywiście porzucić swój zintegrowany i bardziej przyjazny dla środowiska model biznesowy.
- (28) Argumenty dotyczące wyłączenia blachy czarnej w zwojach z zakresu dochodzenia zostają zatem odrzucone.
- (29) Kilka stron powtórzyło argument o wyłączeniu z zakresu dochodzenia blachy w zwojach o szerokości przekraczającej 1 800 mm. Według tych stron szerokość ma wpływ na właściwości, takie jak odporność na nacisk.
- (30) Z powodów przedstawionych w motywach 47 i 48 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych argumenty te odrzucono.

⁽⁶⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

2.2. Wnioski

- (31) Wobec braku innych uwag dotyczących zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 39–46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jak wyjaśniono w motywach 19–30 powyżej.

3. DUMPING

3.1. Indonezja

- (32) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała uwagi od indonezyjskich producentów eksportujących PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry („GCNS”) i PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel („ITSS”) oraz od skarżącego Eurofer („opinia z dnia 4 maja 2020 r.”) na temat ustaleń dotyczących istnienia dumpingu w odniesieniu do indonezyjskich producentów eksportujących. Ponadto w dniu 7 lutego 2020 r. Eurofer przedstawił uwagi dotyczące obliczenia poziomu dumpingu w odniesieniu do indonezyjskich producentów eksportujących („opinia z dnia 7 lutego 2020 r.”), które ze względu na czas dochodzenia nie mogły zostać uwzględnione w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (33) Wszystkie uwagi zawarte w opiniach, o których mowa w motywie 32, uwzględniono w niniejszym rozporządzeniu.

3.1.1. Producenci eksportujący

- (34) Wobec braku uwag dotyczących opisu indonezyjskich producentów eksportujących i powiązanych z nimi dostawców posiadających siedzibę w Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”) Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 50–51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.2. Stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego

- (35) Szczegóły dotyczące przyczyn stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego przedstawiono w motywach 52–63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (36) W swojej opinii z dnia 7 lutego 2020 r. Eurofer twierdził, że należy pominąć wszystkie informacje dostarczone przez indonezyjskich producentów eksportujących, ponieważ nie można ich uznać za wiarygodne wobec braku kompleksowego ujawnienia informacji o przedsiębiorstwach powiązanych oraz wobec braku współpracy ze strony określonych przedsiębiorstw powiązanych prowadzących działalność w zakresie produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem lub dostaw surowców wykorzystywanych w procesie produkcji.
- (37) Ponadto Eurofer twierdził, że Komisja nie powinna stosować przepisów art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W tym względzie skarżący powołał się na wcześniejsze orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ⁽⁷⁾ i Organu Apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu („WTO”) ⁽⁸⁾.
- (38) Argumenty te odrzucono. Komisja uznała, że producenci eksportujący poczynili znaczne wysiłki na rzecz udzielenia wystarczających informacji na temat stosunków ze swoimi dostawcami i klientami. Ze względu na decyzje podjęte przez ich ostatecznego akcjonariusza i powiązania ich mniejszościowych akcjonariuszy z niektórymi powiązanymi klientami, wysiłki te były jednak tylko częściowo skuteczne. Komisja zweryfikowała, że dostawcy i klienci określani przez producentów eksportujących jako powiązani byli rzeczywiście powiązani. Niepewność dotycząca relacji z dostawcami i klientami zidentyfikowanymi jako niepowiązani została odzwierciedlona w obliczeniu marginesu dumpingu, tj. w uzasadnionych przypadkach informacje dostarczone przez producentów eksportujących dostosowano lub odrzucono i zastąpiono dostępnymi faktami.

3.1.3. Wartość normalna

- (39) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 64–85 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

⁽⁷⁾ Wyrok Sądu z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in. przeciwko Radzie, sprawa T-633/11, w szczególności pkt 100 i 111.

⁽⁸⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, w szczególności pkt 102.

- (40) W opinii z dnia 7 lutego 2020 r. Eurofer utrzymywał, że Komisja nie powinna była brać pod uwagę ceny zakupu rudy niklu podanej przez indonezyjskich producentów eksportujących. Eurofer argumentował, że byłoby to uzasadnione faktem niedostarczenia Komisji przez producentów eksportujących elementów niezbędnych do oceny, czy rudę niklu zakupiono po cenie wolnorynkowej. Ponadto zasugerował, aby Komisja wykorzystwała jako dostępne fakty cenę porównywalnej rudy niklu na Filipinach podaną w skardze lub cenę niklu podaną na Londyńskiej Giełdzie Metali („LME”).
- (41) Jak wyjaśniono w motywach 52–54, 60, 68, 80 i 82–85 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja istotnie wykorzystwała dostępne fakty dotyczące cen rudy niklu płaconych przez producentów eksportujących. Niemniej jednak w tym przypadku Komisja uznała, że większość aspektów dotyczących tych cen, z wyjątkiem relacji z dostawcą, jest wiarygodna. Dlatego też, określając cenę rudy niklu po cenie wolnorynkowej, Komisja wykorzystwała informacje dostarczone przez producentów eksportujących jako dostępne fakty, biorąc pod uwagę najdroższe transakcje zakupu, co do których istniało najmniejsze prawdopodobieństwo, że potencjalna relacja z dostawcą wywrze na nie wpływ. Jak ustalono w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, Komisja, tam gdzie to możliwe, przyznaje pierwszeństwo kosztom popartym zapisami księgowymi przechowywanymi przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, w przypadku gdy zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument Euroferu.
- (42) W opinii z dnia 4 maja 2020 r. Eurofer twierdził, że Komisja nie dostosowała kosztów rudy niklu zgodnie z art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego, pomimo stwierdzenia, że Indonezja utrzymała kilka mechanizmów powodujących zakłócenia w handlu rudą niklu, jak opisano w motywie 342 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Na poparcie tego argumentu Eurofer odwołał się do wcześniejszej praktyki Komisji ⁽⁹⁾ i orzecznictwa WTO ⁽¹⁰⁾.
- (43) Jak wyjaśniono w motywie 41, Komisja zastąpiła cenę rudy niklu, na którą wpływ miały stosunki między producentami eksportującymi a ich dostawcami, zgodnie z art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego, tj. określiła wolnorynkową cenę zakupu. Ponadto Komisja zauważyła, że skutki interwencji rządu Indonezji, jako odrębną kwestię, omówiono w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, jak opisano w sekcji 6 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i niniejszego rozporządzenia.
- (44) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer podtrzymał swoją opinię, że Komisja powinna była dostosować koszty rudy niklu, aby przeciwdziałać zakłóceniom spowodowanym działaniami rządu. Po pierwsze, Eurofer utrzymywał, że zastąpienie kosztów rudy niklu opisanych w motywach 41 i 43 nie zostało przeprowadzone na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, lecz na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, stwierdził, że Komisja miała prawo do zastąpienia kosztów, na które wpływ miały zakłócenia spowodowane działaniami rządu, na mocy art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, nawet w kontekście zobowiązań Unii wynikających z jej członkostwa w WTO. W związku z tym Eurofer argumentował, że najnowsze orzecznictwo WTO ⁽¹¹⁾ nie wyklucza, że na podstawie art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego WTO koszty producenta eksportującego można zastąpić w okolicznościach innych niż te dwie wymienione w tym artykule.
- (45) Po pierwsze, Komisja przypomina, że koszty rudy niklu zakupionej od powiązanych dostawców zostały w rzeczywistości zastąpione na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Art. 18 rozporządzenia podstawowego zastosowano jedynie w odniesieniu do metodyki i transakcji stosowanych do określenia wolnorynkowej ceny zakupu, ponieważ relacje między producentami eksportującymi a ich dostawcami nie zawsze były jasne. Po drugie, jak wyjaśniono w sekcji 6 niniejszego rozporządzenia, Komisja podtrzymała swoje stanowisko, że w tym przypadku należy nałożyć cło antydumpingowe na poziomie marginesu szkody, gdy był on niższy niż margines dumpingu. W tym względzie należy zauważyć, że margines szkody określony dla indonezyjskich producentów eksportujących był istotnie niższy niż ich średni ważony margines dumpingu. Dlatego też jakikolwiek dalszy wzrost kosztów rudy niklu przyczyniłby się jedynie do dalszego wzrostu marginesu dumpingu, a tym samym nie miałby wpływu na poziom środków. W związku z tym Komisja stwierdziła, że zastrzeżenie Eurofer opisane w motywie 44 stało się nieuzasadnione.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/576 z dnia 10 kwietnia 2019 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. L 100 z 11.4.2019, s. 7).

⁽¹⁰⁾ Sprawozdanie Stałego Organu Apelacyjnego, Ukraina – Środki antydumpingowe dotyczące azotanu amonu, WT/DS493/AB/R, w szczególności pkt 6.85 i 6.105.

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie Stałego Organu Apelacyjnego, Ukraina – Środki antydumpingowe dotyczące azotanu amonu, WT/DS493/AB/R, pkt 6.105.

- (46) W odniesieniu do metodyki określania ceny wolnorynkowej rudy niklu producenci eksportujący z zadowoleniem przyjęli fakt, że Komisja określiła cenę wolnorynkową na podstawie rzeczywistych danych dostarczonych przez przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa te twierdziły jednak, że metoda zastosowana przez Komisję była nieproporcjonalna i doprowadziła do zawyżenia wolnorynkowych kosztów rudy niklu. Producenci eksportujący zwrócili uwagę w szczególności na fakt, że ceny zakupu rudy niklu znacznie się różnią, a różnica w zawartości niklu wynosi 0,01 punktu procentowego. W związku z tym producenci eksportujący zaproponowali, aby przy dostosowywaniu kosztów Komisja uwzględniła zawartość niklu z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, zamiast tylko jednego.
- (47) Komisja przeanalizowała ten argument i w oparciu o informacje dostarczone przez GCNS – jedyne przedsiębiorstwo w grupie, które dostarczyło pełny zakres informacji – stwierdziła, że różnicę w zawartości niklu wynoszącą 0,01 punktu procentowego rzeczywiście odzwierciedlono w cenie zakupu rudy niklu. W związku z tym Komisja przyjęła ten argument i odpowiednio dostosowała wolnorynkowe koszty rudy niklu.
- (48) Producenci eksportujący twierdzili ponadto, że Komisja powinna była ustalić wolnorynkową cenę zakupu rudy niklu od powiązanego dostawcy PT Tsingshan Steel Indonesia („TSI”), opierając się na zakupach od niepowiązanych dostawców rudy niklu.
- (49) Komisja przypomniała, że powodem odrzucenia ceny zakupu rudy niklu przez producentów eksportujących był brak istotnych informacji na temat światowej struktury grupy. Fakt, że Komisja nie była w stanie ustalić, którzy dostawcy producentów eksportujących byli w rzeczywistości niepowiązani, miał również zastosowanie do dostawców TSI.
- (50) Niemniej jednak, po zmianie ceny wolnorynkowej obliczonej dla GCNS, jak wyjaśniono w motywach 46 i 47, Komisja dostosowała również wolnorynkową cenę zakupu dla TSI, stosując do wartości odniesienia dla GCNS stosunek średniej ceny rzeczywistej płaconej przez TSI do takiej ceny płaconej przez GCNS. Było to również zgodne z technicznymi uwagami producentów eksportujących dotyczącymi alternatywnego określenia wolnorynkowej ceny zakupu rudy niklu dla TSI.
- (51) Ponadto, analizując uwagi zainteresowanych stron, Komisja stwierdziła, że na etapie tymczasowych ustaleń nie uwzględniła niektórych kosztów produkcji zgłoszonych przez ITSS przy obliczaniu wartości normalnej.
- (52) Po skorygowaniu tego przeoczenia sprzedaż krajowa żadnego produktu podobnego wytwarzanego przez ITSS nie była rentowna. Dlatego też Komisja skonstruowała wartość normalną poprzez dodanie do średniego kosztu produkcji produktu podobnego wytwarzanego przez ITSS w okresie objętym dochodzeniem następujących elementów:
- średniej ważonej kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poniesionych przez przedsiębiorstwo GCNS w ramach sprzedaży krajowej produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym w okresie objętym dochodzeniem; oraz
 - średniej ważonej zysku osiąganego przez GCNS z tytułu krajowej sprzedaży produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym w okresie objętym dochodzeniem.
- (53) W odniesieniu do określenia wartości normalnej dla ITSS Eurofer, w swojej opinii z dnia 4 maja 2020 r., twierdził, że Komisja nie powinna była przedstawiać wniosków dotyczących reprezentatywności i rentowności sprzedaży krajowej niezależnym klientom w sytuacji braku dostępu do kompleksowej, ogólnoswiatowej struktury grupy.
- (54) Komisja zauważyła, że w związku z korektami w określeniu wartości normalnej dla ITSS opisanymi w motywie 52 jej wcześniejsze wnioski, a następnie uwagi Eurofer stały się nieaktualne.
- (55) Zgodnie z przyjętymi argumentami i wyjaśnieniami przedstawionymi w motywach 39–50 powyżej Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 64–72 oraz 80–85 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych. Aspekty ustalania wartości normalnej dla ITSS przedstawione w motywach 73–79 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych dostosowano według opisu w motywach 51–54.

3.1.4. Cena eksportowa

- (56) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 86 i 87 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

- (57) W opinii z dnia 7 lutego 2020 r. Eurofer twierdził, że Komisja nie powinna była wykorzystywać cen importowych płaconych przez głównego klienta indonezyjskich producentów eksportujących w Unii jako dostępnych faktów. W szczególności skarżący twierdził, że producenci eksportujący zdecydowali się na kontrolowany brak współpracy oraz że zorganizowali dostępne fakty, które mogłyby doprowadzić do korzystniejszego stwierdzenia dumpingu. Eurofer poparł ten ostatni zarzut, przedstawiając kolejność opinii ze strony danego klienta. W szczególności Eurofer wskazał, że klient przedstawił szczegółowe informacje dotyczące cen transakcji przywózowych z Indonezji (opinia z dnia 4 listopada 2019 r., numer referencyjny t19.005668) dopiero po tym, jak Komisja wysłała drugie pismo w sprawie uzupełnienia braków do indonezyjskich producentów eksportujących w dniu 23 października 2019 r. (numer referencyjny t19.005465). W związku z tym Eurofer stwierdził, że indonezyjscy producenci eksportujący zwrócili się do klienta w Unii o dostarczenie informacji mających zastąpić ich własny wykaz sprzedaży eksportowej.
- (58) Skarżący powtórzył swoje argumenty opisane w motywie 57 w swojej opinii z dnia 4 maja 2020 r.
- (59) W tym względzie należy wyjaśnić, że klient w Unii od samego początku współpracował w ramach dochodzenia. W dniu 18 października 2019 r. Komisja zwróciła się z zapytaniem o skłonność przedsiębiorstwa do przedłożenia dodatkowych informacji na temat przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z Indonezji w odniesieniu do poszczególnych transakcji i rodzajów produktu (numer referencyjny t20.003960). Przedsiębiorstwo przekazało wymagane informacje w dniu 25 października 2019 r. (numer referencyjny t19.005556). Opinia z dnia 4 listopada 2019 r., na którą powołuje się Eurofer, została przedłożona przez klienta w Unii jako wyjaśnienie w następstwie dodatkowych pytań Komisji.
- (60) Ponadto Komisja przypomniała, że indonezyjscy producenci eksportujący przedstawili pełny wykaz swojej sprzedaży eksportowej do Unii. Komisji udało się zweryfikować m.in. rodzaje produktu, ilości, wartości i przeznaczenie tej sprzedaży. Ponieważ jednak powiązane przedsiębiorstwa handlowe w państwach trzecich uczestniczące w sprzedaży eksportowej nie współpracowały w ramach dochodzenia, Komisja nie mogła ustalić ceny eksportowej na podstawie ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi. W niniejszej sprawie Komisja postanowiła wykorzystać informacje już dostępne w dokumentacji uzupełnionej o szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych transakcji i rodzajów produktu przedstawione przez klienta w Unii.
- (61) Ponadto Komisja porównała te ceny z oficjalnymi statystykami dotyczącymi handlu prowadzonymi przez Eurostat i stwierdziła, że jednostkowe ceny importowe ustalone na podstawie wszystkich dostępnych źródeł były bardzo podobne. W związku z tym Komisja uznała, że informacje dostarczone przez głównego klienta w Unii są odpowiednie do wykorzystania jako dostępne fakty.
- (62) Argumenty Eurofer przedstawione w motywach 57 i 58 zostają zatem odrzucone.
- (63) Wobec braku dodatkowych uwag dotyczących ceny eksportowej, innych niż uwagi omówione już w motywach 56–62 powyżej, potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 86–87 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.5. Porównanie

- (64) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 88–89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (65) W opinii z dnia 4 maja 2020 r. Eurofer twierdził, że Komisja nie wyciągnęła odpowiednich wniosków z braku współpracy ze strony powiązanych przedsiębiorstw handlowych zaangażowanych w sprzedaż eksportową indonezyjskich producentów eksportujących w zakresie, w jakim dotyczyło to określenia ceny eksportowej do celów porównania. W szczególności Eurofer argumentował, że Komisja nie powinna była bezkrytycznie przyjmować informacji dostarczonych przez producentów eksportujących w zakresie transportu, przeładunku i załadunku oraz innych dodatków (takich jak prowizje, koszty kredytu, koszty bankowe, przeliczanie walut).
- (66) Ponadto Eurofer miał wątpliwości co do pomniejszenia ceny eksportowej o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk powiązanych przedsiębiorstw handlowych zaangażowanych w sprzedaż eksportową, ponieważ nie można było zweryfikować ich tożsamości i relacji z producentami eksportującymi.
- (67) Oprócz tego Eurofer stwierdził, że Komisja powinna była ujawnić tożsamość powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, którego publicznie dostępne sprawozdania finansowe wykorzystano do określenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, które należy odliczyć od ceny eksportowej.

- (68) Komisja uznała, że nie traktowała preferencyjnie indonezyjskich producentów eksportujących, korzystając z dostępnych faktów w ramach źródeł publicznych albo dostarczonych przez samych producentów eksportujących. Komisja przypomniwała, że w celu określenia ceny eksportowej do celów porównania z wartością normalną, tj. na poziomie ceny *ex-works*, od ceny eksportowej na poziomie CIF, ustalonej na podstawie cen importowych klienta w Unii, odjęła prowizję niepowiązanego przedsiębiorstwa handlowego uczestniczącego w sprzedaży eksportowej, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne kilku powiązanych przedsiębiorstw handlowych uczestniczących w sprzedaży eksportowej, zysk importera niepowiązanego, fracht morski i ubezpieczenie, koszty przeładunku i załadunku w Indonezji, transportu w Indonezji oraz koszty kredytu ponoszone w odniesieniu do każdej transakcji wywozowej z osobna.
- (69) W tym względzie Komisja odliczyła w odniesieniu do każdej transakcji koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne wszystkich powiązanych przedsiębiorstw handlowych zaangażowanych w sprzedaż eksportową, chociaż producenci eksportujący twierdzili, że nie wszystkie z nich były zaangażowane w każdy z kanałów sprzedaży. Ponadto Komisja odliczyła koszty kredytu w oparciu o indonezyjską stopę procentową i średni czas trwania kredytu handlowego otrzymanego przez klienta w Unii, mimo że indonezyjscy producenci eksportujący nie udzielili żadnego kredytu handlowego przy wywozie do Unii. W tym przypadku Komisja uznała, że kredyt eksportowy mógł zostać udzielony przez jedno z powiązanych przedsiębiorstw handlowych uczestniczących w sprzedaży eksportowej.
- (70) W odniesieniu do tożsamości powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, którego sprawozdanie finansowe zostało wykorzystane do określenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, należy zauważyć, że producenci eksportujący uznali swoje tożsamości za informacje szczególnie chronione. Z tego względu Komisja nie ujawniła tych informacji w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (71) Z przyczyn wyjaśnionych w motywach 68–70 powyżej Komisja odrzuciła argument Euroferu.
- (72) Producenci eksportujący twierdzili, że dostosowanie ceny eksportowej w odniesieniu do kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych powiązanych przedsiębiorstw handlowych mających siedzibę poza Unią było nieuzasadnione lub że ewentualnie poziom dostosowania należało obliczyć w inny sposób. Komisja przyjęła proponowany alternatywny sposób obliczenia przedmiotowego dostosowania i odpowiednio dostosowała cenę eksportową. Ponieważ dostosowanie dotyczyło poufnych danych biznesowych producentów eksportujących, szczegóły ujawniono producentom eksportującym w ramach ujawnienia ostatecznego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa.
- (73) Wobec braku dodatkowych uwag dotyczących porównania wartości normalnej z ceną eksportową potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 87–88 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w zakresie, w jakim dotyczyły dostosowań wartości normalnej.

3.1.6. Marginesy dumpingu

- (74) Jak opisano szczegółowo w motywach 32–73, Komisja uwzględniła uwagi zainteresowanych stron i ponownie obliczyła marginesy dumpingu dla indonezyjskich producentów eksportujących.
- (75) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)
PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel	17,7
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	17,7

- (76) Obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu po korektach i dostosowaniach dokonanych w następstwie uwag zainteresowanych stron po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zostały ujawnione indonezyjskim producentom eksportującym.

3.2. Chińska Republika Ludowa

3.2.1. Uwagi wstępne

- (77) Jak wyjaśniono w motywach 95–99 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja postanowiła zastosować przepisy art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do jednego z objętych próbą chińskich producentów eksportujących – Zhenshi Group Eastern Special Steel Co., Ltd. („Zhenshi”). Komisja nie była w stanie uzgodnić szeregu danych liczbowych, które były kluczowe dla obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu spółki, takich jak wielkość produkcji w podziale na rodzaj produktu, zużycie nakładów energii, przydział produktów ubocznych i koszty ogólne produkcji, z danymi zawartymi w zbadanych sprawozdaniach finansowych spółki, rachunkach zarządzania kosztami oraz danymi znajdującymi się w wykorzystywanych wewnętrznych aplikacjach IT.

- (78) Dlatego Komisja stwierdziła, że dostarczone informacje nie są wiarygodne, i postanowiła zastosować art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w celu zakończenia określania marginesów dumpingu i szkody producenta eksportującego. Doprowadziło to do nałożenia rezydualnych marginesów na przedmiotowe przedsiębiorstwo na etapie tymczasowym.
- (79) W swojej opinii przedstawionej po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Zhenshi ponownie wypowiedziało się na temat decyzji Komisji o zastosowaniu art. 18 rozporządzenia podstawowego i nałożeniu cła rezydualnego. Przedsiębiorstwo twierdziło, że niezależnie od niedostarczenia przez nie odpowiednich danych do obliczenia wartości normalnej Komisja miała do dyspozycji wszystkie zweryfikowane dane dotyczące sprzedaży eksportowej niezbędne do obliczenia indywidualnego marginesu szkody. W tym aspekcie przedsiębiorstwo zażądało od Komisji zastosowania art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ „podczas gdy informacje przekazane przez przedsiębiorstwo nie były idealne pod każdym względem, braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności w tej sprawie”.
- (80) Po przeanalizowaniu tego argumentu Komisja postanowiła, zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, obliczyć zarówno indywidualny margines dumpingu, jak i indywidualny margines szkody dla Zhenshi na podstawie dostępnych faktów.
- (81) Jeśli chodzi o margines dumpingu, do ustalenia ceny eksportowej wykorzystano zweryfikowane dane dotyczące cen eksportowych przedsiębiorstwa. Dla każdego rodzaju produktu wywożonego przez Zhenshi wartość normalną użytą do obliczeń wzięto od jednego z dwóch pozostałych współpracujących chińskich producentów eksportujących. W przypadku gdy wartość normalna danego rodzaju produktu istniała w obu przedmiotowych przedsiębiorstwach, stosowano wyższą z tych dwóch wartości. Metodę tę uznano za rozsądną, biorąc pod uwagę, że Zhenshi nie przedstawiło danych wystarczających do obliczenia ich wartości normalnej. W przypadku gdy dla danego rodzaju produktu wartość normalna nie istniała w żadnym z dwóch przedsiębiorstw, wykorzystano wartość normalną dla typu produktu najbardziej zbliżonego do typu produktu wywożonego przez Zhenshi. Wartości normalne zostały następnie porównane, w podziale na rodzaje produktu, z cenami eksportowymi dostosowanymi do cen *ex-works* dostarczonymi przez Zhenshi i zweryfikowanymi podczas wizyty weryfikacyjnej.
- (82) W wyniku powyższych obliczeń indywidualny margines dumpingu dla Zhenshi, wyrażony jako wartość procentowa wartości CIF przedsiębiorstwa, został ustalony na poziomie 71,7 %.
- (83) Zgodnie z art. 9 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia podstawowego – ponieważ margines dumpingu przedsiębiorstwa ustalono na podstawie dostępnych faktów – nie został on wykorzystany do obliczenia średniego ważonego marginesu dumpingu dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących.
- (84) Decyzja Komisji o obliczeniu indywidualnego marginesu dumpingu dla Zhenshi została zakwestionowana przez Eurofer w opinii przedstawionej po ostatecznym ujawnieniu. Skarżący wyraził sprzeciw wobec zmiany stanowiska Komisji przy ostatecznym ujawnieniu, wskazując, że chiński eksporter jedynie powtórzył swoje wcześniejsze argumenty i nie przedstawił żadnych nowych informacji. Według skarżącego Komisja wyraźnie stwierdziła na etapie tymczasowym, że nie jest możliwe obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu dla Zhenshi, ponieważ kilku kluczowych danych liczbowych nie da się uzgodnić ze zbadanymi sprawozdaniami finansowymi, rachunkami zarządzania oraz bazami danych IT przedsiębiorstwa.
- (85) Eurofer argumentował ponadto, że obliczenie marginesu dumpingu powinno opierać się na danych własnych przedsiębiorstwa, w przeciwieństwie do metodyki stosowanej przez Komisję na etapie ostatecznego ujawnienia.
- (86) Ponadto skarżący wyraził wątpliwości co do tego, jak Komisja mogła zaakceptować ceny eksportowe Zhenshi, skoro odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu nie można było uzgodnić ze zbadanymi sprawozdaniami finansowymi.
- (87) Po pierwsze, Komisja nadal podtrzymuje swój wniosek, że obliczenie wartości normalnej nie było możliwe na podstawie danych dostarczonych przez Zhenshi. Problem z uzgodnieniem danych liczbowych występował w odniesieniu do danych liczbowych dotyczących produkcji, zapasów, kosztów i zużycia nakładów jedynie na poziomie przydziału do różnych rodzajów produktu, co uniemożliwiło obliczenie wartości normalnej. Zhenshi przedstawiło jednak wszystkie elementy niezbędne do ustalenia ceny eksportowej, a Komisja mogła je zweryfikować.

- (88) Po drugie, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo przedstawiło nowy ważny argument – ponieważ Komisja przyznała, że jest w stanie zweryfikować dane dotyczące sprzedaży eksportowej, można obliczyć indywidualny margines szkody. Komisja zgodziła się z tym argumentem i następnie obliczyła indywidualny margines szkody, a w konsekwencji margines dumpingu zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (89) W przeciwieństwie do treści oświadczenia przedstawionego przez Eurofer nie jest niczym niezwykłym, że wartość normalna przedsiębiorstwa nie jest określana na podstawie danych przedstawionych przez producenta eksportującego. Komisja może wykorzystać dostępne fakty, w tym dane z innych źródeł, np. jeżeli dostarczone informacje były niewiarygodne.
- (90) Zatem, zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i jak wynika z motywu 81, wartość normalna dla Zhenshi opiera się na dostępnych faktach, co stanowi obiektywną ocenę. W tym konkretnym przypadku ocena ta doprowadziła do ustalenia indywidualnego marginesu dumpingu w średnim zakresie dla chińskich przedsiębiorstw oraz do najniższego marginesu szkody, ze względu na poziom cen eksportowych przedsiębiorstwa.
- (91) Ponadto Komisja nie znalazła żadnych podstaw do odrzucenia danych dotyczących sprzedaży i obrotów przedsiębiorstwa ani do wykluczenia z obliczeń niektórych transakcji wywozowych. Pomimo problemów z przypisaniem kosztów i nakładów do wytwarzanych rodzajów produktu dane dotyczące sprzedaży eksportowej i obrotów można było zweryfikować i uzgodnić ze zbadanymi sprawozdaniami finansowymi przedsiębiorstwa, a także z obiektywnymi dokumentami zewnętrznymi, takimi jak sprawozdania dotyczące VAT, zgłoszenia celne, faktyczne dokumenty przewozowe i ubezpieczeniowe.
- (92) Z powodów przedstawionych powyżej w motywach 87–91 argumenty skarżącego przeciwko zastosowaniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do Zhenshi zostały odrzucone.

3.2.2. Wartość normalna

3.2.2.1. Istnienie znaczących zakłóceń

- (93) W odniesieniu do producentów eksportujących w ChRL Komisja skonstruowała wartość normalną w kraju pochodzenia wyłącznie na podstawie kosztów produkcji i sprzedaży odzwierciedlających niezniekształcone ceny lub wartości odniesienia w odpowiednim reprezentatywnym kraju, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (94) W motywach 103–157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych szczegółowo opisano badanie wszystkich dostępnych dowodów dotyczących interwencji ChRL w swojej gospodarce w ogóle oraz w sektorze stali, wykazując, że ceny i koszty produktu objętego postępowaniem, w tym koszty surowców, energii i pracy, nie wynikają z działania mechanizmów rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- (95) Na tej podstawie i wobec braku jakiegokolwiek współpracy ze strony rządu ChRL w ramach dochodzenia Komisja wstępnie stwierdziła, że w celu ustalenia wartości normalnej nie było właściwe wykorzystanie cen i kosztów krajowych.
- (96) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd ChRL i chiński producent eksportujący FSS przedstawili uwagi dotyczące zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.
- (97) Obie zainteresowane strony twierdziły, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest niezgodny z zasadami WTO, a mianowicie z art. VI ust. 1 lit. b) Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 i art. 2.2 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 („Porozumienie antydumpingowe”) oraz że w rozporządzeniu podstawowym wprowadza się pojęcie „znaczących zakłóceń”, które nie jest wymienione w art. 2 ust. 2 Porozumienia antydumpingowego jako jedna z okoliczności służących skonstruowaniu wartości normalnej. Ponadto poprzez odniesienie do kosztów produkcji i sprzedaży w reprezentatywnym kraju lub międzynarodowych cen, kosztów lub wartości odniesienia wartość normalna skonstruowana na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego rzekomo wykracza poza zakres art. VI.1 lit. b) Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu i art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego, które wymagają stosowania kosztów w kraju pochodzenia.

- (98) Do celów niniejszego dochodzenia Komisja stwierdziła w motywie 95, że właściwe jest zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem zainteresowanych stron, że Komisja nie może stosować art. 2 ust. 6a. Wręcz przeciwnie, Komisja uznała, że art. 2 ust. 6a ma zastosowanie i musi być stosowany w okolicznościach dotyczących niniejszej sprawy. Ponadto Komisja uznała, że przepis ten jest zgodny z zobowiązaniami Unii Europejskiej w ramach WTO. Komisja jest zdania, że – jak wyjaśniono w sprawie DS473 UE–Biodiesel (Argentyna) – przepisy rozporządzenia podstawowego mające zastosowanie ogólnie do wszystkich członków WTO, w szczególności art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, zezwalają na stosowanie danych z państwa trzeciego, odpowiednio dostosowanych w przypadku, gdy takie dostosowanie jest konieczne i uzasadnione.
- (99) Ponadto rząd ChRL twierdził, że dokumentu roboczego służb Komisji w sprawie znaczących zakłóceń w gospodarce Chińskiej Republiki Ludowej na potrzeby dochodzeń w sprawie ochrony handlu ⁽¹²⁾ nie można kwalifikować jako „sprawozdanie”, które zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego powinno być „przygotowane, udostępniane publicznie i regularnie aktualizowane”. Rząd ChRL stwierdził również, że dokument ten wprowadza w błąd i zdecydowanie odbiega od stanu faktycznego.
- (100) Ponadto rząd ChRL zauważył, że tego rodzaju dokument roboczy służb Komisji wydano jedynie w odniesieniu do Chin i nie przeprowadza się takiej oceny rynkowej w odniesieniu do innych państw, w tym reprezentatywnego kraju w ramach dochodzenia lub państw członkowskich Unii Europejskiej. Według rządu ChRL wzbudziło to obawy dotyczące zasad największego uprzywilejowania i traktowania narodowego.
- (101) W odpowiedzi na te argumenty Komisja zauważa, że sprawozdanie było dostępne publicznie od grudnia 2017 r., tak aby każda zainteresowana strona miała wystarczającą możliwość obalenia, uzupełnienia lub przedstawienia uwag do niego i dowodów, na których je oparto. Rząd ChRL powstrzymał się od przedstawiania jakichkolwiek tego rodzaju odpierających argumentów lub uwag w odniesieniu do treści i dowodów zawartych w sprawozdaniu od czasu jego opublikowania w grudniu 2017 r. Rząd ChRL nie przedstawił również dowodów na to, że sprawozdanie jest nieaktualne. W każdym razie Komisja zauważa w szczególności, że główne dokumenty programowe i dowody zawarte w sprawozdaniu, w tym odpowiednie plany pięcioletnie i prawodawstwo mające zastosowanie do produktu objętego postępowaniem w OD, są nadal aktualne. W odniesieniu do obaw związanych z dyskryminacją Komisja przypomina, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego sprawozdanie takie jest sporządzane dla dowolnego kraju jedynie w przypadku, gdy Komisja ma uzasadnione przesłanki świadczące o możliwości istnienia znaczących zakłóceń w jakimś kraju lub w sektorze w tym kraju. Po zatwierdzeniu nowych przepisów art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w grudniu 2017 r. Komisja dysponowała takimi przesłankami znaczących zakłóceń w przypadku ChRL. Komisja rozważa podobne sprawozdania dotyczące innych państw. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższe argumenty.
- (102) Po ostatecznym ujawnieniu rząd ChRL powtórzył swoje argumenty dotyczące statusu dokumentu roboczego służb Komisji, o którym mowa w motywie 99, dyskryminacyjnego traktowania Chin i domniemanego naruszenia klauzul największego uprzywilejowania i traktowania narodowego oraz niezgodności art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych argumentów ani dowodów, które mogłyby zmienić tymczasowe odrzucenie tych argumentów przez Komisję lub wnioski zawarte w motywie 101 powyżej.
- (103) W tej samej opinii rząd ChRL stwierdził, że sprawozdanie opublikowano jako dokument roboczy służb Komisji i nie było żadnych dowodów ani znaków wskazujących, że Komisja zatwierdziła lub poparła ten dokument w momencie publikacji lub po niej. Bez formalnego zatwierdzenia lub poparcia przez Komisję i publikacji jako dokument roboczy służb Komisji istnieją poważne wątpliwości, czy dokument taki można uznać za przedstawiający oficjalne stanowisko Komisji i czy jego status prawny spełnia wymóg z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego dotyczący sporządzania, publikacji i aktualizacji sprawozdań przez Komisję.
- (104) Sprawozdanie jest dokumentem technicznym opartym na faktach, stosowanym wyłącznie w kontekście dochodzeń w sprawie ochrony handlu. Jest ono zatem wydawane jako dokument roboczy służb Komisji, ponieważ ma charakter czysto opisowy i nie wyraża żadnych poglądów politycznych, preferencji ani osądów. Nie ma to wpływu na jego treść, a mianowicie na źródła informacji dotyczących istnienia znaczących zakłóceń w chińskiej gospodarce, istotnych dla celów stosowania art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego. W niniejszym dochodzeniu sprawozdanie, wraz z zawartymi w nim dowodami, stanowi część dowodów zawartych w aktach, uzasadniających zastosowanie art. 2 ust. 6a. Rząd ChRL nie przedstawił żadnych dowodów na to, że informacje zawarte w sprawozdaniu nie

⁽¹²⁾ SWD(2017) 483 final/2 z dnia 20 grudnia 2017 r.

są ważne lub nie mają zastosowania w niniejszym dochodzeniu. W każdym przypadku Komisja przypomina, że istnienie sprawozdania krajowego nie jest warunkiem koniecznym do stosowania art. 2 ust. 6a, ponieważ art. 2 ust. 6a lit. c) stanowi, że w stosownych przypadkach dla skutecznego stosowania tego rozporządzenia Komisja przygotowuje, udostępnia publicznie i regularnie aktualizuje sprawozdanie. Dla zastosowania metodyki określonej w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego znaczenie mają ustalenia, że w omawianym przypadku występują znaczące zakłócenia, tak jak ma to miejsce w niniejszym dochodzeniu. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (105) W tej samej opinii rząd ChRL podniósł kwestię domniemanej niezgodności art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego, ponieważ Komisja odrzuciła koszty poniesione przez chińskie przedsiębiorstwa bez ustalenia, czy ich ewidencja była prowadzona zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości w Chinach, czy też w sposób uzasadniony odzwierciedlała koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem.
- (106) Jak wyjaśniono powyżej w motywach 93–98, Komisja stwierdziła, że właściwe jest zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, zważywszy na istnienie znaczących zakłóceń w rozumieniu lit. b) tego artykułu. Chińskim przedsiębiorstwom dano możliwość przedstawienia uwag, jednak nie przedstawiły one żadnych istotnych uwag. Dlatego też to, czy dokumentacja chińskich przedsiębiorstw była prowadzona zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości w Chinach, czy też w sposób uzasadniony odzwierciedlała koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem, nie ma wpływu na wnioski dotyczące zastosowania metodyki na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (107) Ponadto rząd ChRL stwierdził, że dochodzenie przeprowadzono z założeniem, że na chińskim rynku i w odnośnym sektorze wystąpiły znaczące zakłócenia, a zainteresowane strony nie miały możliwości obrony swoich interesów i udowodnienia, że ich ewidencje w sposób uzasadniony odzwierciedlały koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem.
- (108) Zainteresowane strony zaproszono do zgłaszania uwag dotyczących domniemanych zakłóceń na rynku w ChRL i ewentualnego zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Niektórzy z chińskich producentów eksportujących przedstawili uwagi dotyczące domniemanych zakłóceń na rynku w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu i odrębnych oświadczeniach. Ich uwagi w tym zakresie omówiono w motywach 111–113 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz w powyższych motywach 98–101. Rząd ChRL nie skorzystał z możliwości przedstawienia uwag na temat domniemanych zakłóceń na rynku w terminie przewidzianym w sekcji 5.3.2 zawiadomienia o wszczęciu ⁽¹³⁾ i nie odpowiedział na kwestionariusz zawierający szczegółowe pytania dotyczące występowania znaczących zakłóceń w ChRL, przesłany w dniu 12 sierpnia 2019 r. Komisja odrzuciła zatem ten argument.
- (109) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag w odniesieniu do zastosowania art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego Komisja potwierdziła motywy 103–159 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.2.2.2. Reprezentatywny kraj

- (110) Jak wyjaśniono w motywach 160–178 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja tymczasowo wybrała Brazylię jako odpowiedni reprezentatywny kraj w tej procedurze, spełniający wszystkie kryteria określone w art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.
- (111) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń użytkownik przedsiębiorstwo Marcegaglia skomentowało wybór reprezentatywnego kraju. Stwierdziło ono, że Brazylia nie jest odpowiednim reprezentatywnym krajem, ponieważ istnieje tylko jeden duży producent produktu objętego dochodzeniem, który jest zintegrowany pionowo i napędza rynek, ponieważ kontroluje cały łańcuch dostaw, od produkcji płyt do dystrybucji produktów rynku niższego szczebla. Ponadto użytkownik stwierdził, że brazylijski rynek wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej chroni kilka środków antydumpingowych.

⁽¹³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu i Indonezji (Dz.U. C 269I z 12.8.2019, s. 1).

- (112) Komisja ujawniła swoją analizę dotyczącą wyboru reprezentatywnego kraju w dwóch kolejnych notach⁽¹⁴⁾. W notach tych poinformowano zainteresowane strony o kryteriach stosowanych przy wyborze reprezentatywnego kraju oraz o możliwych alternatywach. Zainteresowane strony zachęcono do skomentowania wyboru Komisji i przedstawienia własnej propozycji najbardziej odpowiedniego reprezentatywnego kraju. Przedsiębiorstwo Marcegaglia nie zgłosiło żadnych uwag w tym zakresie.
- (113) Niemniej jednak domniemana pozycja dominująca niektórych przedsiębiorstw lub istnienie środków antidumpingowych na rynku krajowym reprezentatywnego kraju w odniesieniu do sektora produktu objętego dochodzeniem nie ma znaczenia przy wyborze reprezentatywnego kraju. Do skonstruowania wartości odniesienia Komisja wykorzystwała brazylijskie ceny importowe surowców, materiałów pomocniczych i nakładów energii – w tym czynników produkcji wykorzystywanych do produkcji płyt lub do wyrobu materiałów do produkcji z jeszcze wyższego szczebla, takich jak koks metalurgiczny, spiek lub stopione żelazo. Materiały te wykorzystuje wiele sektorów w reprezentatywnym kraju, a zatem domniemana ograniczona konkurencja wewnętrzna na rynku płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej lub jego ochrona za pomocą środków antidumpingowych nie może znacząco wpływać na średnią cenę importową przedmiotowych materiałów.
- (114) Przedsiębiorstwo Marcegaglia zaznaczyło również, że producent w reprezentatywnym kraju jest powiązany z jednym ze skarżących.
- (115) Producent w Brazylii, Aperam Inox America do Sul S.A., jest rzeczywiście powiązany z objętym próbą producentem unijnym Aperam Stainless Belgium. Komisja nie znalazła jednak żadnych dowodów na to, że związek ten miał zakłócający wpływ na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski brazylijskiego przedsiębiorstwa.
- (116) Mając na uwadze powyższe, argument przedsiębiorstwa Marcegaglia został odrzucony i potwierdziły się motywy 160–178 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.2.3. Źródła, na podstawie których ustalono poziom niezniekształconych kosztów

- (117) Źródła wykorzystane przez Komisję do ustalenia niezniekształconych kosztów czynników produkcji przy obliczaniu bezpośrednich kosztów produkcji wymieniono w motywach 179–183 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (118) W tym względzie skarżący złożył wniosek dotyczący wykorzystania danych statystycznych Międzynarodowej Organizacji Pracy („MOP”) do ustalenia niezniekształconych kosztów pracy. Eurofer twierdził, że ponieważ koszty pracy są znacznie wyższe w brazylijskim przemyśle stalowym niż w całym przemyśle wytwórczym, Komisja powinna opierać się na publicznie dostępnych danych statystycznych publikowanych przez brazylijskie stowarzyszenie przemysłu stalowego. Skarżący przedłożył te dane statystyczne.
- (119) Komisja przeanalizowała dane statystyczne przedstawione na poparcie tego argumentu. W sprawozdaniu Brazylijskiego Instytutu Stali, zawierającym informacje na temat całkowitych wynagrodzeń, wydatków socjalnych i całkowitego zatrudnienia w sektorze, przedstawionym przez Eurofer na poparcie jego argumentu, rozróżnia się całkowitą zarejestrowaną siłę roboczą, rzeczywiście aktywną siłę roboczą i siłę roboczą składająca się z podwykonawców. Ponieważ sprawozdanie zawiera jedynie dane liczbowe, bez opisu metodyki, nie jest jasne, w jaki sposób można powiązać łączną kwotę „płac” i wydatków socjalnych z liczbą pracowników. W przypadku zatrudnionych podwykonawców nie ma informacji na temat poziomu świadczeń socjalnych i średniego czasu pracy. Ponadto średni koszt pracy w sektorze stalowym, obliczony przez Eurofer w przedłożonym przez niego wniosku, jest niemal czterokrotnie wyższy od kosztu pracy obliczonego tymczasowo przez Komisję na podstawie oficjalnych danych statystycznych MOP dotyczących przemysłu wytwórczego w Brazylii. Nawet przy najbardziej konserwatywnym podejściu i uwzględnieniu całkowitej liczby pracowników dane statystyczne brazylijskiego stowarzyszenia przemysłu stalowego wskazywałyby na wynagrodzenie za godzinę pracy w sektorze stalowym średnio prawie 20 % wyższe niż w sektorze finansowym i 50 % wyższe niż w sektorze informatycznym w Brazylii, w porównaniu z liczbami podanymi w oficjalnych statystykach MOP. W związku z tym, ponieważ dane liczbowe podane przez Eurofer nie mogły być wykorzystane jako podstawa do oszacowania kosztów pracy na godzinę i z powodu braku znajomości metodyki, która za nimi stoi, Komisja uznała je za mniej wiarygodne źródło niż dane statystyczne MOP na potrzeby obliczenia kosztów pracy.
- (120) Mając na uwadze powyższe, argument Euroferu został odrzucony i potwierdzono motywy 179–183 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

⁽¹⁴⁾ Nota z dnia 9 września 2019 r. i nota z dnia 10 października 2019 r. dotyczące źródeł do celów określenia wartości normalnej.

3.2.2.4. Niezniekształcone koszty i wartości odniesienia

- (121) Wykaz czynników produkcji wykorzystanych do ustalenia niezniekształconych kosztów bezpośrednich produkcji, ich niezniekształconej wartości oraz metodykę ich obliczania przedstawiono w motywach 185–200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (122) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwóch chińskich producentów eksportujących – FSS i STSS – złożyło kilka wniosków w odniesieniu do powyższych motywów.
- (123) Obie zainteresowane strony twierdziły, że w przypadku kilku czynników produkcji niezniekształcone wartości odniesienia są zbyt wysokie, co może wynikać ze stosowania zbyt ogólnych brazylijskich kodów celnych i tym samym porównywania nie tych samych nakładów lub porównywania bardzo małej wielkości brazylijskiego przywozu ze znacznie większą wielkością nakładów konsumowanych przez chińskich producentów.
- (124) Zainteresowane strony poinformowano w nocy z dnia 10 października o kodach celnych, które Komisja zamierzała wykorzystać jako wartości odniesienia dla niezniekształconych wartości dla wszystkich czynników produkcji. Zainteresowane strony miały również dostęp do odpowiednich wielkości i wartości przywozu reprezentatywnego kraju, ponieważ do noty załączono wyciąg z brazylijskich statystyk celnych. Na tym etapie nie otrzymano żadnych uwag.
- (125) Ponadto wszystkie czynniki produkcji szczegółowo omówiono podczas wizyt weryfikacyjnych w przedmiotowych przedsiębiorstwach. Obejmowało to dyskusję na temat dokładnego składu danego materiału, a poprawiony, zaproponowany kod HS miał zastosowanie w porozumieniu z przedsiębiorstwem.
- (126) Co więcej, Komisja nie porównała wielkości przywozu do reprezentatywnego kraju z wielkościami zakupionymi i wykorzystanymi przez chińskich producentów eksportujących w odniesieniu do konkretnych materiałów. Ilości przywożone do Brazylii mogły być mniejsze, ale nadal uważano je za reprezentatywne.
- (127) Biorąc pod uwagę powyższe, argumenty dotyczące wartości odniesienia zostały odrzucone, z wyjątkiem dwóch czynników produkcji, w przypadku których po dalszej analizie Komisja rzeczywiście zgodziła się, że przywożone ilości mogą być zbyt małe, aby mogły być reprezentatywne.
- (128) W odniesieniu do rudy żelaza Komisja postanowiła powrócić do międzynarodowej wartości odniesienia opartej na średnim notowaniu cen rudy żelaza w OD przez Fast Markets. W odniesieniu do tlenu, biorąc pod uwagę znikomy udział tego zasobu w kosztach produkcji, Komisja postanowiła przenieść jego koszt do kosztów ogólnych produkcji. Szczegółowe obliczenia dotyczące nowej wartości odniesienia dla rudy żelaza oraz zaktualizowany wykaz czynników produkcji przeniesionych do kosztów ogólnych wymieniono w ostatecznych ujawnieniach dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw.
- (129) Obie zainteresowane strony twierdziły ponadto, że niezniekształcone koszty nie odzwierciedlają kosztów w Chinach. Przedsiębiorstwa te twierdziły, że zasadniczo nie należy dodawać międzynarodowych stawek frachtowych, ubezpieczeniowych i celnych do wartości odniesienia skonstruowanej dla materiałów zakupionych na rynku krajowym przez chińskich producentów.
- (130) FSS twierdziło ponadto, że nawet jeżeli doda się fracht i ubezpieczenie, nielogiczne byłoby oparcie dostosowania na danych liczbowych dotyczących frachtu i ubezpieczenia otrzymanych od chińskich eksporterów, ponieważ odnoszą się one do wywozu z Chin do Unii, podczas gdy dostosowania należy dokonać w odniesieniu do ceny FOB na granicy brazylijskiej do zakładu producenta.
- (131) STSS zakwestionowało ponadto rzeczywiste dane liczbowe wykorzystane do dostosowania kosztów transportu krajowego i przedstawiło alternatywne obliczenia oparte na rzeczywistych danych przedsiębiorstwa.
- (132) Ponadto STSS zakwestionowało wyłączenie chińskich danych dotyczących wywozu z trzech wartości odniesienia, które oparto na statystykach dotyczących wywozu zamiast na statystykach dotyczących przywozu, tj. wartościach odniesienia dla żelazoniobu, stopionego żelaza i płyt ze stali nierdzewnej.
- (133) Konstrukcja niezniekształconych kosztów i wartości odniesienia ma na celu odzwierciedlenie sytuacji, w której dane materiały są dostarczane do zakładu producenta. Ponieważ podstawą do skonstruowania wartości odniesienia jest cena importowa na granicy reprezentatywnego kraju, jej faktyczne źródło dla producenta w Chinach jest nieistotne. Podobnie jak w przypadku Brazylii GTA podaje ceny importowe na poziomie FOB, a aby osiągnąć poziom CIF należy dodać międzynarodowy fracht i ubezpieczenie. Ponadto aby uzyskać cenę w zakładzie producenta, należy dodać cła i koszty transportu krajowego. Odrzucono zatem główny argument dotyczący metodyki konstruowania wartości odniesienia.

- (134) Komisja przyjęła jednak do wiadomości konkretny argument FSS dotyczący metodyki dostosowania z tytułu międzynarodowego frachtu i ubezpieczenia i zdecydowała o powrocie do bazy danych OECD dotyczących kosztów międzynarodowego frachtu i ubezpieczenia ⁽¹⁵⁾ w celu obliczenia średniej marży FOB do CIF dla Brazylii dla wszystkich przedmiotowych materiałów. W rezultacie, aby osiągnąć poziom CIF, wartości przywozu FOB w Brazylii zwiększono o 8,58 %. Szczegóły tych obliczeń oraz opis metodyki przedstawiono zainteresowanym stronom w ujawnieniu ostatecznych ustaleń szczegółowych.
- (135) Po ostatecznym ujawnieniu FSS wskazało, że przy ujawnieniu tymczasowych ustaleń zakwestionowało metodykę Komisji w zakresie konstruowania wartości odniesienia, gdy dokonano dostosowania w celu uzyskania kosztów wyładunku w reprezentatywnym kraju. Przedsiębiorstwo twierdziło, że Komisja źle zrozumiała jego wniosek na etapie tymczasowym, korygując jedynie obliczenie kosztów transportu międzynarodowego i ubezpieczenia.
- (136) Komisja zrozumiała główny argument przedsiębiorstwa i odniosła się do niego w motywie 133 powyżej. Jak wyjaśniono w tym motywie, przy konstruowaniu wartości odniesienia nie ma znaczenia, czy chiński producent rzeczywiście kupował na rynku krajowym, czy też przywoził dane materiały. Aby uwzględnić koszt transportu materiałów do zakładu przedsiębiorstwa w reprezentatywnym kraju, należy dokonać dostosowania wartości CIF na granicy.
- (137) Argument STSS dotyczący obliczenia transportu krajowego został odrzucony. Jednak ze względu na poufność danych bardziej szczegółowe wyjaśnienie znajduje się w ujawnieniu dotyczącym konkretnego przedsiębiorstwa.
- (138) Co więcej, wyłączenie wywozu do ChRL z trzech wartości odniesienia ustalonych na podstawie statystyk wywozu z Brazylii, Iranu i Korei Południowej, jak opisano w motywie 192 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, było konieczne i uzasadnione. Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego Komisja musiała ustalić niezniekształcone wartości odniesienia w celu skonstruowania wartości normalnej. W tym szczególnym przypadku nie było możliwe wykorzystanie przywozu do reprezentatywnego kraju, ponieważ nie istniał żaden przywóz lub uznano, że wartości odniesienia nie są reprezentatywne ze względu na ograniczenia wywozowe lub przywóz niewielkich ilości, a Komisja postanowiła wykorzystać dane dotyczące wywozu. Komisja uznała jednak za konieczne wyłączenie wywozu do ChRL, ponieważ nie było dowodów na to, że zakłócenia w ChRL nie miały wpływu również na te ceny. W rzeczywistości, gdy producenci z państw trzecich chcą być konkurencyjni na rynku chińskim, ich ceny będą odzwierciedlać warunki panujące na chińskim rynku krajowym.
- (139) Dodatkowy argument STSS dotyczył metodyki obliczania poziomu dostosowania z tytułu przychodów z produktów ubocznych, które nie są ponownie wykorzystywane w produkcji produktu objętego dochodzeniem. Według przedsiębiorstwa przychody te należy obliczać również przy użyciu niezniekształconej wartości odniesienia i należy je odejmować bezpośrednio od kosztów produkcji, a nie od konstruowanej wartości normalnej.
- (140) Na etapie tymczasowym Komisja skorygowała wartość normalną, odejmując niezniekształconą wartość niektórych produktów ubocznych, które nie zostały ponownie wykorzystane do wyrobu produktu objętego dochodzeniem, ale zostały sprzedane przez przedsiębiorstwo. W celu uzyskania tej niezniekształconej wartości obliczono procentowy udział przychodów z produktu ubocznego dla każdego rodzaju produktu w jego kosztach produkcji. Później ten sam odsetek zastosowano do niezniekształconych kosztów produkcji.
- (141) Po otrzymaniu uwag od zainteresowanej strony Komisja zmieniła metodykę tego dostosowania. W celu uzyskania niezniekształconego przychodu w podziale na rodzaj produktu ilości produktów ubocznych zgłoszonych przez przedsiębiorstwo zostały pomnożone przez brazylijską cenę jednostkową odniesienia tych materiałów. Niezniekształcony przychód odliczono od konstruowanej wartości normalnej dla każdego rodzaju produktu. Komisja stwierdziła, że dla takich produktów ubocznych należy dokonać ujemnego dostosowania na tym poziomie, a nie na poziomie kosztów produkcji, ponieważ te produkty uboczne zostały sprzedane, a przychody zazwyczaj powinny pokryć również koszty sprzedaży i zysk.
- (142) Po ostatecznym ujawnieniu FSS zauważyło, że wartości odniesienia dla nakładów energetycznych, takich jak energia elektryczna, gaz ziemny i woda, oparte na brazylijskich taryfach rynku wewnętrznego, mogły obejmować podatki pośrednie, które należało odliczyć.

⁽¹⁵⁾ Dostępne na stronie internetowej: https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC (ostatnie wejście w dniu 3 czerwca 2020 r.).

- (143) Argument ten przyjęto w odniesieniu do gazu ziemnego. W odpowiednim załączniku dotyczącym konkretnego ujawnienia wyraźnie wskazano, że Komisja uwzględniła podatek pośredni („ICMS”) przy obliczaniu wartości odniesienia. Przedmiotową wartość odniesienia ponownie obliczono i skorygowano w dół z 3,23 CNY za metr sześcienny do 2,75 CNY za metr sześcienny. Następnie zrewidowano margines dumpingu dla FSS. Dostosowanie to nie miało wpływu na indywidualne marginesy dumpingu STSS i Zhenshi. Odpowiednio skorygowano margines dumpingu dla dwóch współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą.
- (144) W odniesieniu do energii elektrycznej w źródłowej bazie danych nie wspomniano o podatkach pośrednich. Komisja uznała zatem, że w taryfie nie uwzględniono żadnych podatków pośrednich. Ponieważ FSS nie udowodniło, że jest inaczej, wspomniany argument uznano za nieuzasadniony. Należy zauważyć, że za wodę nie pobiera się ICMS.
- (145) Wobec braku dalszych uwag dotyczących obliczenia niezniekształconych kosztów i wartości odniesienia Komisja potwierdziła motywy 179–183 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z korektami wprowadzonymi zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami w motywach 127, 134, 137, 141 i 143.
- (146) Biorąc pod uwagę wszystkie dostosowania dokonane po przedłożeniu wniosków przez zainteresowane strony, na ostatecznym etapie zidentyfikowano następujące czynniki produkcji, kody HS i niezniekształcone wartości normalne:

Tabela 1

Czynnik produkcji	Kod HS	Wartość niezniekształcona	Dział
Surowce/materiały pomocnicze			
Kwarcyt	2506 20	1 662,69	CNY/t
Glina ogniotrwała	2508 30	4 012,56	CNY/t
Serpentyn	2516 90	4 172,45	CNY/t
Stopiony tlenek magnezu; palony (spiekany) tlenek magnezu, nawet zawierający małe ilości innych tlenków dodanych przed spiekaniem; pozostały tlenek magnezu, nawet czysty:	2519 90	9 315,74	CNY/t
Fluoryt – zawierający 97 % lub mniej masy fluorku wapnia	2529 21	1 876,11	CNY/t
Ruda żelaza, nieaglomerowana (w proszku) Ruda żelaza w bryłach	[nie dot.] (zob. motyw 128)	548,90	CNY/t
Ruda żelaza, aglomerowana (spiekana)	2601 12	824,20	CNY/t
Rudy i koncentraty chromu	2610 00	4 437,72	CNY/t
Węgiel tłusty; Węgiel koksowy	2701 12	1 101,32	CNY/t
Węgiel chudy; węgiel stosowany w energetyce; węgiel gazowy	2701 19	944,43	CNY/t
Koks; koks w proszku; koks metalurgiczny	2704 00	2 503,14	CNY/t
Olej smarowy	2710 19	80,05	CNY/t
Węgiel	2803 00	10 484,38	CNY/t
Wapń (druć)	2805 12	37 565,18	CNY/t
Kwas siarkowy	2807 00	608,14	CNY/t
Kwas azotowy	2808 00	2 803,81	CNY/t
Kwas fluorowodorowy	2811 11	12 036,01	CNY/t
Amoniak, bezwodny	2814 10	2 085,04	CNY/t
Tlenek lub wodorotlenek molibdenu	2825 70	146 169,98	CNY/t

Czynnik produkcji	Kod HS	Wartość niezniekształcona	Dział
Siarczek żelaza	2830 90	100 236,10	CNY/t
Nadtlenek wodoru	2847 00	17 324,44	CNY/t
Żelazo rdzeniowe; zasyпка	3824 99	16 490,97	CNY/t
Surówka o średniej zawartości niklu Surówka o niskiej zawartości niklu	[nie dot.] (zob. motyw 192 rozporządzenia w sprawie cel tym- czasowych)	84 151,00 Skorygowana o rzeczywistą zawartość niklu (!)	CNY/t
Żelazomangan zawierający > 2 % masy węgla	7202 11	8 841,84	CNY/t
Żelazomangan zawierający ≤ 2 % masy węgla	7202 19	14 018,29	CNY/t
Żelazokrzem o zawartości krzemu > 55 %	7202 21	13 848,56	CNY/t
Żelazokrzemomangan	7202 30	8 770,18	CNY/t
Żelazochrom o zawartości węgla > 4 %	7202 41	10 288,69	CNY/t
Żelazonikiel	[nie dot.] (zob. motyw 192 rozporządzenia w sprawie cel tym- czasowych)	21 879,38	CNY/t
Żelazomolibden	7202 70	141 697,92	CNY/t
Żelazowolfram	7202 80	217 629,37	CNY/t
Żelazotytan	7202 91	28 149,49	CNY/t
Żelazoniob	[nie dot.] (zob. motyw 192 rozporządzenia w sprawie cel tym- czasowych)	145 667,77	CNY/t
Żelazobor; Stop żelazokrzemowo wapniowy	7202 99	15 917,12	CNY/t
Złom żeliwny	7204 10	987,48	CNY/t
Złom stali nierdzewnej	7204 21	7 166,20	CNY/t
Odpady żelazne i złom żelazny, inne niż wióry z toczenia, wiórkowania, dłutowania, frezowania, piłowania, pilnikowania, ażury z okrawania i tłoczenia; z materiału innego niż żeliwo, stal stopowa, blacha stopowa lub stal	7204 49	2 593,84	CNY/t
Granulki surówki hutniczej, surówki zwierciadlistej, żelaza lub stali	7205 10	10 450,71	CNY/t
Żelazny proszek spawalniczy	7205 29	9 588,22	CNY/t
Stopione żelazo	[nie dot.] (zob. motyw 192 rozporządzenia w sprawie cel tym- czasowych)	2 715,76	CNY/t
Pręty zbrojeniowe	7214 20	4 301,49	CNY/t
Śrut do śrutowania	7326 11	7 618,08	CNY/t
Miedź katodowa	7403 11	46 580,96	CNY/t

Czynnik produkcji	Kod HS	Wartość niezniekształcona	Dział
Pozostałe artykuły z miedzi; odlewane, formowane, wytłaczane lub kute, ale więcej nieobrobione; wyłączając łańcuchy i ich części.	7419 91	300 346,61	CNY/t
Nikiel niestopowy	7502 10	106 604,34	CNY/t
Odpady niklu i złom	7503 00	695,72	CNY/t
Sztaby niklu, pręty i kształtowniki ze stopów niklu	7505 12	187 405,08	CNY/t
Wlewki aluminiowy; Aluminium, nieobrobione, niestopowe	7601 10	17 191,65	CNY/t
Drut aluminiowy z aluminium niestopowego	7605 11	17 484,28	CNY/t
Blachy grube, cienkie oraz taśmy z aluminium	7606 91	24 396,75	CNY/t
Sztaby i pręty z molibdenu	8102 95	887 517,09	CNY/t
Kamienie kobaltowe i pozostałe produkty pośrednie hutnictwa kobaltu	8105 20	195 635,71	CNY/t
Tytan gąbczasty	8108 20	78 477,42	CNY/t
Mangan	8111 00	18 493,80	CNY/t
Elektrody z grafitu	8545 11	62 601,76	CNY/t
Płyta (ang. slab)	[nie dot.] (zob. motyw 192 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych)	14 033,74	CNY/t

Siła robocza

Koszty pracy w przemyśle wytwórczym	[nie dot.]	33,88	CNY/godz.
-------------------------------------	------------	-------	-----------

Energia

Energia elektryczna	[nie dot.]	0,82	CNY/kWh
Gaz ziemny	[nie dot.]	2,75	CNY/m ³
Woda	[nie dot.]	68,88	CNY/m ³
Argon	280 421	8,03	CNY/m ³

(¹) Jak wyjaśniono w motywie 192 lit. a) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, notowania Londyńskiej Giełdy Metali wykorzystano jako podstawę w odniesieniu do tej wartości niezniekształconej, skorygowanej o zawartość niklu w surowcu. Ze względu na to, że zawartość niklu różni się między przedsiębiorstwami objętymi próbą, dokładna wartość niezniekształcona jest podawana w ujawnieniu odnoszącym się do danego przedsiębiorstwa.

3.2.2.5. Pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski

- (147) Konstrukcję kosztów ogólnych produkcji oraz źródło kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych i zysku zastosowanych do obliczenia wartości normalnej opisano w motywach 201 i 202 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (148) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń STSS twierdziło, że poprzez włączenie niektórych czynników produkcji do kosztów ogólnych, jak opisano w motywach 194 i 201 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja zawyżyła koszty ogólne produkcji, a tym samym ostateczne koszty produkcji. Ponadto przedsiębiorstwo wskazało, że Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że te czynniki produkcji były zniekształcone.

- (149) Komisja odrzuciła ten argument. Nie ma potrzeby przedstawiania oddzielnego dowodu na istnienie zniekształceń w odniesieniu do materiałów, które są przenoszone do kosztów ogólnych produkcji. W motywach 103–157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja wyraźnie wyjaśniła, dlaczego wszystkie koszty produktu objętego dochodzeniem, w tym koszty materiałów, które zostały przeniesione do kosztów ogólnych produkcji, są uważane za zniekształcone. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 194 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, materiały te były nieznaczne pod względem kosztów i Komisja przeniosła je do kosztów ogólnych produkcji, ponieważ producenci eksportujący objęci próbą nie byli w stanie określić w swoich rejestrach wielkości konsumpcji lub nie można było określić właściwej wartości odniesienia w reprezentatywnym kraju.
- (150) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zarówno FSS, jak i STSS przedstawiły kilka argumentów w odniesieniu do poziomu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku wykorzystanych do obliczenia wartości normalnej.
- (151) FSS twierdziło, że Komisja nie przedstawiła żadnego prawnego ani faktycznego wyjaśnienia, dlaczego koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne w Chinach są zniekształcone. Jednak, jak już wyjaśniono w motywie 149 powyżej, nie potrzeba takich odrębnych dowodów w odniesieniu do poszczególnych rodzajów kosztów, ponieważ Komisja wyraźnie stwierdziła, że istnieją zakłócenia w odniesieniu do wszystkich kosztów produktu objętego dochodzeniem.
- (152) Przedsiębiorstwo twierdziło ponadto, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne brazylijskiego producenta w przypadku produktu objętego dochodzeniem, użyte do obliczenia wartości normalnej, należałoby pomniejszyć o koszty kapitału własnego przedsiębiorstwa oraz koszty finansowe jego spółek zależnych.
- (153) Komisja obliczyła koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk jako odsetek kosztów sprzedanych towarów na podstawie publicznie dostępnych danych, czyli zbadanych sprawozdań finansowych Aperam Inox do Sul S.A. Na podstawie dostępnych informacji nie można stwierdzić, że część kosztów finansowych nie jest związana z produktem objętym dochodzeniem. FSS nie dostarczyło żadnych dowodów ani przesłanek, jakoby koszty te były zawyżone. Ponadto należy zauważyć, że odjęcie części tych kosztów finansowych obniżających koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne koniecznie zwiększyłyby odpowiednio zysk. W związku z tym ostateczny wynik nie uległby zmianie.
- (154) STSS wskazało, że chociaż niektóre koszty pracy chińskich producentów eksportujących (np. koszty pracy w dziale badań i rozwoju oraz kontroli jakości) przeniesiono do kosztów produkcji, nie ma dowodów na to, że takich kosztów pracy nie uwzględniono w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych producenta z reprezentatywnego kraju, co mogło doprowadzić do podwójnego liczenia tych kosztów przy konstruowaniu wartości normalnej.
- (155) SSTS nie dostarczyło jednak żadnych dowodów na to, że takie koszty uwzględniono w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju. W związku z tym Komisja podtrzymała swoje podejście w tej kwestii.
- (156) Co więcej, FSS powołało się na art. 2.2.2 ppkt (iii) Porozumienia antydumpingowego, w którym podano, że w celu skonstruowania wartości normalnej zysk można ustalić poprzez wykorzystanie „jakiegokolwiek innej właściwej metody, pod warunkiem iż ustalona przy jej zastosowaniu wielkość odpowiadająca zyskowi nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży produktów tej samej ogólnej kategorii na rynku wewnętrznym kraju pochodzenia”. Przedsiębiorstwo zwróciło uwagę, że Komisja nie obliczyła takiego pułapu zysku w Chinach, jednocześnie stosując do obliczenia wartości normalnej zysk przedsiębiorstwa z reprezentatywnego kraju na poziomie 7,65 %.
- (157) W odpowiedzi na ten argument Komisja przypomniała, że wartość normalną skonstruowano na podstawie art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ ustaliła, jak wyjaśniono w motywach 103–157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że stosowanie cen i kosztów krajowych w kraju wywozu nie jest właściwe ze względu na istnienie znaczących zakłóceń w tym kraju. Wszystkie koszty i ceny, w tym zyski, na które z definicji mają wpływ koszty i ceny w kraju pochodzenia, są zatem uważane za zniekształcone. Art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego stanowi, że skonstruowana wartość normalna obejmuje niezniekształconą i odpowiednią kwotę kosztów administracyjnych, kosztów sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zyski. Jak wyjaśniono w motywie 98 powyżej, przepisy art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego są w pełni zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami UE, w tym ze wszystkimi odpowiednimi przepisami Porozumienia antydumpingowego WTO. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (158) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag w odniesieniu do kosztów ogólnych produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków Komisja potwierdziła motywy 201 i 202 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.2.2.6. Obliczanie wartości normalnej

- (159) Wobec braku uwag dotyczących obliczenia wartości normalnej motywy 203–210 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2.3. Cena eksportowa

- (160) Wobec braku uwag dotyczących ustalenia ceny eksportowej motywy 211–213 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2.4. Porównanie

- (161) Komisja porównała wartość normalną i cenę eksportową chińskich producentów eksportujących objętych próbą na podstawie ceny *ex-works*, jak opisano w motywach 214–216 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (162) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń STSS zakwestionowało fakt, że Komisja usunęła z ceny eksportowej niektóre koszty frachtu, natomiast kosztów tych nie usunięto z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju.
- (163) SSTS nie dostarczyło jednak żadnych dowodów na to, że takie wydatki uwzględniono w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (164) Aby obliczyć cenę eksportową dla STSS, Komisja dokonała zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) dostosowania sprzedaży za pośrednictwem powiązanego przedsiębiorstwa handlowego mającego siedzibę w innym państwie. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producent eksportujący zakwestionował to dostosowanie i stwierdził, że producent i jego powiązane przedsiębiorstwo handlowe mające siedzibę w państwie trzecim stanowią jeden podmiot gospodarczy, w którym powiązane przedsiębiorstwo handlowe pełni funkcje wewnętrznego działu sprzedaży. W związku z tym producent eksportujący zwrócił się do Komisji z wnioskiem o niedokonywanie wspomnianego dostosowania.
- (165) Komisja przypomniała, że zgodnie z orzecznictwem UE z jednym podmiotem gospodarczym mamy do czynienia w przypadku, gdy producent powierza przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu realizację zadań, które w normalnych warunkach wchodziłyby w zakres odpowiedzialności wewnętrznego działu sprzedaży, w odniesieniu do swoich produktów, które kontroluje pod względem ekonomicznym⁽¹⁶⁾. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził również, że „instytucje Unii mają obowiązek uwzględnić ogół istotnych czynników pozwalających ustalić, czy dystrybutor ów wykonuje funkcje zintegrowanego działu sprzedaży tego producenta”⁽¹⁷⁾.
- (166) W związku z tym Komisja przeanalizowała dostępne jej dowody i dokonała następujących ustaleń. Po pierwsze Komisja zauważyła, że struktura przedsiębiorstwa wykazała istnienie wielu przedsiębiorstw zajmujących się sprzedażą w obrębie grupy, w tym powiązanego przedsiębiorstwa handlowego objętego kwestionowanymi dostosowaniami. W tym duchu Komisja potwierdziła, że w sprzedaży produktu objętego dochodzeniem do Unii uczestniczyło więcej niż jedno powiązane przedsiębiorstwo. Komisja oceniła umowy między producentem eksportującym a danym powiązanym przedsiębiorstwem handlowym i określiła niektóre przepisy regulujące stosunki między producentem a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym, które trudno pogodzić z koncepcją, że przedsiębiorstwa te tworzą jeden podmiot gospodarczy⁽¹⁸⁾.
- (167) Ponadto Komisja zauważyła, że to inny dział, a nie powiązane przedsiębiorstwo handlowe, o którym mowa, był zaangażowany w aspekty związane ze sprzedażą. Co więcej, statut i zezwolenie na prowadzenie działalności danego powiązanego przedsiębiorstwa handlowego zawierały pewne postanowienia o charakterze, który nie wchodzi w zakres zadań zwykle powierzanych wewnętrznemu działowi sprzedaży⁽¹⁹⁾. Ponadto proces negocjacji między producentem a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym opisany w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, zwłaszcza w odniesieniu do warunków sprzedaży⁽²⁰⁾, wzbudził dalsze poważne wątpliwości co do tego, czy będą one stanowić jeden podmiot gospodarczy. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (168) Aby zapewnić objęcie wartości normalnej tym samym poziomem opodatkowania co cena eksportowa, skorygowano wysokości wartości normalnej w górę o tę część VAT naliczanego przy wywozie produktu objętego dochodzeniem, która nie została zwrócona chińskim producentom eksportującym. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń FSS i STSS zakwestionowały wspomniane dostosowanie. Przedsiębiorstwa twierdziły, że dostosowanie albo nie jest w ogóle uzasadnione, ponieważ Komisja nie stosuje chińskich cen krajowych jako wartości normalnej, albo dostosowania należy dokonać w odniesieniu do rzeczywistych kosztów produkcji, a nie kosztów niezniekształconych.

⁽¹⁶⁾ Sprawy: C-191/09 P i C-200/09 P: Rada i Komisja przeciwko Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, pkt 55.

⁽¹⁷⁾ Sprawa C-468/15 P: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) przeciwko Radzie Unii Europejskiej; pkt 43.

⁽¹⁸⁾ Dalsze szczegółowe informacje, o charakterze poufnym, podano w konkretnym ujawnieniu.

⁽¹⁹⁾ Ze względu na kwestie związane z poufnością bardziej szczegółowe wyjaśnienia znajdują się w konkretnym ujawnieniu.

⁽²⁰⁾ Ze względu na kwestie związane z poufnością bardziej szczegółowe wyjaśnienia znajdują się w konkretnym ujawnieniu.

- (169) W tej kwestii należy zauważyć, że Komisja dostosowała wartość normalną zgodnie z wyrokiem Sądu w sprawie T-423/09 ⁽²¹⁾. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (170) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag dotyczących porównania motywy 214–216 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2.5. Marginesy dumpingu

- (171) Jak opisano szczegółowo w motywach 121–170 powyżej, Komisja uwzględniła uwagi przekazane przez STSS i FSS i ponownie obliczyła marginesy dumpingu dla przedmiotowych przedsiębiorstw.
- (172) Marginesy dumpingu współpracujących chińskich przedsiębiorstw nieobjętych próbą, Xiangshui Defeng Metals Co., Ltd i Fujian Dingxin Technology Co., Ltd., jest średnią ważoną między dwoma indywidualnymi marginesami dumpingu dla przedsiębiorstw objętych próbą, którą odpowiednio skorygowano.
- (173) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy chińskich producentów eksportujących, stanowiący 92 % łącznego chińskiego wywozu produktu objętego dochodzeniem do Unii, Komisja uznała za odpowiednie ustalenie rezydualnego marginesu dumpingu mającego zastosowanie do wszystkich pozostałych (niewspółpracujących) producentów eksportujących. Dlatego też Komisja uznała za odpowiednie ustalenie marginesu dumpingu dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” na poziomie odpowiadającym najwyższemu indywidualnemu marginesowi dumpingu chińskich przedsiębiorstw objętych próbą, z wyłączeniem przedsiębiorstwa, które otrzymało art. 18, jak wyjaśniono w motywach 77–82.
- (174) W rezultacie ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)
Shanxi Taigang Stainless Steel Co., Ltd ⁽¹⁾	106,5
Fujian Fuxin Special Steel Co., Ltd	57,1
Zhenshi Group Eastern Special Steel Co., Ltd	71,7
Xiangshui Defeng Metals Co., Ltd	87,3
Fujian Dingxin Technology Co., Ltd	87,3
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	106,5

⁽¹⁾ Margines mający zastosowanie w odniesieniu do wszystkich pozostałych chińskich producentów produktu objętego dochodzeniem grupy TISCO, jak wymieniono w części normatywnej rozporządzenia.

- (175) Obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu po korektach i dostosowaniach dokonanych w następstwie uwag chińskich producentów eksportujących po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zostały ujawnione przedmiotowym przedsiębiorstwom.

3.3. Tajwan

3.3.1. Wartość normalna

- (176) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 227–237 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (177) W uwagach poprzedzających ujawnienie i dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń grupa Yusco twierdziła, że Komisja niesłusznie odrzuciła jej wniosek o przyznanie dostosowania z tytułu różnicy w kursie walutowym przy obliczaniu wskaźnika kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz dostosowania z tytułu złomu z recyklingu jako odliczenia kosztów surowców. Komisja zbadała te twierdzenia.

⁽²¹⁾ Wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-423/09, Dashiqiao przeciwko Radzie, ECLI:EU:T:2011:764, pkt 34–50.

- (178) Powtarzający się argument o dostosowanie z tytułu różnic kursowych przy obliczaniu wskaźnika kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych odrzucono, ponieważ grupa Yusco nie była w stanie uzasadnić, że różnice te miały związek ze sprzedażą krajową. Po ostatecznym ujawnieniu argument ten został powtórzony, jednak ponownie bez żadnego dalszego uzasadnienia. Jednak w świetle nowo przedłożonych argumentów, które można było pogodzić z informacjami dostarczonymi podczas weryfikacji, przyjęto dostosowanie z tytułu złomu z recyklingu, które dotyczyło zarówno spółki Yusco, jak i powiązanego z nią producenta Tang Eng. Zrewidowany koszt produkcji został uwzględniony w zrewidowanym obliczeniu dumpingu.
- (179) W uwagach poprzedzających ujawnienie i dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Walsin stwierdziło, że Komisja niesłusznie odrzuciła jego wniosek o przyznanie dostosowania z tytułu sprzedaży odpadów materiałów eksploatacyjnych, dostosowania z tytułu kosztów surowców po sprawdzeniu stanu inwentarza z natury oraz dostosowania z tytułu kosztów przetwarzania w zakładzie w Taizhong. Przedsiębiorstwo Walsin zakwestionowało również decyzję Komisji o nieuwzględnieniu sprzedaży krajowej do zakładów pod zamknięciem celnym i do portów morskich przeznaczonej na wywóz przy określaniu wartości normalnej. Komisja zbadała te twierdzenia.
- (180) W odniesieniu do wniosku o dostosowanie wartości normalnej dla sprzedaży zużytych materiałów eksploatacyjnych – w świetle wyjaśnień przedstawionych w tym względzie przez przedsiębiorstwo Walsin – Komisja uznała wniosek za uzasadniony i przyjęła go, ponieważ przedsiębiorstwo Walsin wykazało, że te zużyte materiały eksploatacyjne nie mogą być ponownie wprowadzone do produkcji i zostały sprzedane klientom.
- (181) W odniesieniu do argumentu, że koszt surowca powinien zostać skorygowany po sprawdzeniu stanu inwentarza z natury, Komisja oceniła dodatkowe dostarczone informacje i postanowiła potwierdzić swoją tymczasową decyzję o odrzuceniu wniosku o dostosowanie, ponieważ przedsiębiorstwo nie mogło uzasadnić źródła różnic w stanie inwentarza. Co więcej, różnice te nie zostały zarejestrowane w systemie księgowania kosztów, a dostosowania tego nie można było dopasować ani do bilansu próby, ani do odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (182) Jeżeli chodzi o wniosek o dostosowanie kosztów przetwarzania w zakładzie w Taizhong poprzez odjęcie szacunkowego zysku wygenerowanego przez zakład w Taizhong, Komisja uznała go za nieuzasadniony. Przedsiębiorstwo Walsin nie było w stanie wykazać, że jego wewnętrzne fakturowanie kosztów wyżarzania i wytrawiania obejmuje jedynie koszty i nie uwzględnia żadnej marży zysku, a wnioskowanego dostosowania nie zarejestrowano w systemie ewidencji kosztów przedsiębiorstwa.
- (183) Ponadto Komisja odrzuciła wniosek o włączenie sprzedaży do zakładów pod zamknięciem celnym i portów morskich do określenia wartości normalnej. W istocie w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedsiębiorstwo samo uznało tę sprzedaż za sprzedaż pośrednią na wywóz i dlatego nie została ona zarejestrowana w transakcjach sprzedaży krajowej. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Walsin zmieniło swoją opinię i stwierdziło, że sprzedaż tę należy uznać za przeznaczoną na konsumpcję krajową, ponieważ nie wiedziało, czy produkty były ostatecznie konsumowane na rynku krajowym, czy też wywożone. Wobec braku bardziej konkretnych informacji na ten temat Komisja nie mogła ustalić na podstawie dostarczonych dowodów, czy sprzedaż ta była konsumowana na rynku krajowym, czy też wywożona. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sformułowanie „przeznaczenie na konsumpcję krajową” nie opiera się na subiektywnych zamiarach sprzedawcy ani na fakcie, że producent eksportujący nie wie, czy produkt jest następnie wywożony przez przedsiębiorstwo handlowe/fabrykę, lecz na obiektywnym miejscu przeznaczenia produktu, co można ustalić w każdej chwili, aż do ostatecznego dotarcia do miejsca przeznaczenia i sprzedaży towarów w celu ich konsumpcji na rynku krajowym. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (184) Ponieważ nie otrzymano dalszych uwag, motywy 227–237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.3.2. Cena eksportowa

- (185) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących ceny eksportowej motywy 238–239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.3.3. Porównanie

- (186) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących porównania motywy 238–239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.3.4. Marginesy dumpingu

- (187) Poziom współpracy w tym przypadku uznano za wysoki i nie zidentyfikowano żadnych innych producentów eksportujących. W związku z tym Komisja uznała za reprezentatywne ustalenie rezydualnego marginesu dumpingu na poziomie producenta eksportującego, który miał najwyższy margines dumpingu. Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocenieniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu (%)
Yieh United Steel Co. oraz Tang Eng Iron Works Co. Ltd	4,1
Walsin Lihwa Co.	7,5
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,5

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (188) Wobec braku uwag dotyczących definicji przemysłu Unii i produkcji unijnej Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 246–248 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (189) Chiński producent eksportujący FSS twierdził, że wielkość produkcji przemysłu Unii wynikała z popytu wewnętrznego, a nie ze sprzedaży na wolnym rynku, która stanowiła jedynie ułamek całkowitej produkcji. Według FSS wynikało to z faktu, że wielkość produkcji przemysłu Unii wzrosła w latach 2016–2017 pomimo spadku sprzedaży na wolnym rynku o 94 000 ton.
- (190) Chiński producent eksportujący STSS twierdził, w odniesieniu do relacji między wolnym rynkiem a rynkiem zmonopolizowanym, że w ramach oceny udziału w rynku należy uznać, że udział przemysłu Unii w wolnym rynku wynosi 62 %, ale segment ten stanowi jedynie około 22 % całego rynku unijnego. Zatem w pozostałych 78 % rynku, który był zmonopolizowany, przemysł Unii miał 100 % udziału w rynku. Ponadto według STSS należało to rozpatrywać w powiązaniu z jedynym udziałem w rynku, który w przeciwieństwie wzrósł – w Indonezji.
- (191) Argumenty te należało odrzucić. Jak określono w motywach 251 i 252 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jedynie sprzedaż na wolnym rynku prowadzona przez producentów zintegrowanych pionowo, takich jak producenci unijni objęci próbą, bezpośrednio konkuruje z przywozem. Dlatego też stałą praktyką Komisji jest nieuwzględnianie produkcji i sprzedaży zmonopolizowanej w niektórych wskaźnikach szkody w takich przypadkach, ponieważ rynek zmonopolizowany jest chroniony przed przywozem. Ponieważ jednak produkty przeznaczone zarówno na rynek zmonopolizowany, jak i wolny rynek są wytwarzane na tych samych liniach produkcyjnych, analiza produkcji i zdolności produkcyjnych powinna również obejmować produkty przeznaczone na rynek zmonopolizowany. W sektorze kapitałochłonnym, takim jak stalowy, wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych powinien być utrzymany na najwyższym poziomie, aby zmniejszyć koszty stałe i utrzymać koszty produkcji na najniższym poziomie. Ponadto zmian w udziale w rynku poszczególnych krajów wywozu nie należy rozpatrywać oddzielnie, ponieważ w obecnym dochodzeniu spełnione są warunki dla łącznej oceny przywozu ze wszystkich państw, których dotyczy postępowanie (zob. sekcja 4.4 poniżej).
- (192) Wobec braku innych uwag dotyczących określenia właściwego rynku unijnego Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 249–255 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.3. Konsumpcja w Unii

- (193) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących konsumpcji w Unii Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 256–262 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie

- (194) Chiński producent eksportujący FSS twierdził, że kumulacja przywozu z Chin, Indonezji i Tajwanu jest niespójna. Ponieważ obecne dochodzenie antydumpingowe było prowadzone w czasie, gdy prowadzono również odrębne dochodzenie antysubsydyjne dotyczące tego samego produktu, ocena szkody powinna być taka sama w obu przypadkach. Tajwan nie znalazł się jednak wśród państw, których dotyczy odrębne dochodzenie antysubsydyjne. Dlatego też jakakolwiek ocena łączna w obecnym dochodzeniu antydumpingowym, w tym przywozu z Tajwanu, byłaby następnie sprzeczna z dowolną oceną łączną we wspomnianym dochodzeniu antysubsydyjnym, w którym przywóz z Chin i Indonezji byłby skumulowany, ale przywóz z Tajwanu nie. Ponadto FSS stwierdziło, że kumulacja przywozu z Chin i Indonezji nie jest uzasadniona. Podczas gdy przywóz z Chin zmalał, przywóz indonezyjski wzrósł, co rzekomo wskazywało, że przywóz z Chin nie konkuruje z przywozem indonezyjskim. Ponadto w 2017 r., gdy wielkość przywozu z Chin była najwyższa i jego udział w rynku wyniósł 21 %, a przywóz z Indonezji był nieobecny na rynku, był to najlepszy rok dla przemysłu Unii, o czym świadczą dane dotyczące sprzedaży i rentowności. Argumenty te należało odrzucić.
- (195) Po pierwsze nie ma sprzeczności w tym, że w niniejszym dochodzeniu ocenia się łącznie przywóz z trzech krajów, tj. Chin, Indonezji i Tajwanu, podczas gdy w odrębnym dochodzeniu antysubsydyjnym ocenia się łącznie przywóz z tylko dwóch z tych krajów, tj. z Chin i Indonezji. Każda sprawa jest oceniana odrębnie. W obu przypadkach spełnione są warunki prawne dla łącznej oceny przywozu.
- (196) Po drugie w odniesieniu do decyzji Komisji o łącznej ocenie przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w obecnym dochodzeniu antydumpingowym przypomina się, że przywóz z każdego z tych trzech państw wzrósł w okresie badanym. Z powodów określonych w motywie 269 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych – nawet jeżeli rozwój przywozu z Chin w okresie badanym był inny niż rozwój przywozu z Indonezji – spełnione są warunki oceny łącznej zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (197) Chiński producent eksportujący STSS twierdził, że kumulacja przywozu z Chin, Indonezji i Tajwanu nie jest uzasadniona, ponieważ istnieją różne warunki konkurencji między Chinami i Tajwanem z jednej strony, a Indonezją, z drugiej strony. Podczas gdy Indonezja ma bezpośredni dostęp do niklu, jednego z głównych surowców niezbędnych do produkcji stali nierdzewnej, Chiny i Tajwan musiały polegać na przywozie, który był mniej dostępny niż wcześniej z powodu indonezyjskiego zakazu wywozu. Argument ten należało odrzucić. Podobny dostęp do surowców nie jest jednym z warunków oceny łącznej określonych w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W przypadku gdy eksporterzy w różnych krajach mogą napotykać różne warunki dotyczące źródeł zaopatrzenia w zasoby (takie jak surowce lub zasoby ludzkie), mogą oni nadal konkutować ze sobą o te same docelowe miejsca sprzedaży po stronie produkcji. Ma to miejsce w tym przypadku, o czym świadczy fakt, że w obecnym przypadku jeden z ważnych współpracujących użytkowników dokonał przywozu znacznych ilości z Chin, Indonezji i Tajwanu.
- (198) Producent eksportujący STSS twierdził ponadto, że zarówno ceny sprzedaży przemysłu Unii, jak i wielkość chińskiego przywozu wzrosły w tym samym czasie, tj. w 2017 r. Podobnie nie istniała korelacja między wielkością przywozu z Chin a wielkością sprzedaży przemysłu Unii. Niewielki wzrost przywozu z Chin w okresie badanym (+ 28 000 ton) nie mógł z matematycznego punktu widzenia spowodować ponad czterokrotnie większego spadku sprzedaży producentów unijnych na otwartym rynku (– 116 000 ton). Ponadto w okresie objętym dochodzeniem przywóz z Chin stanowił jedynie 4,6 % całkowitej konsumpcji w Unii.
- (199) Argumenty te odrzucono. Jak określono w motywach 263–270 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przywozu z Chin nie należy oceniać oddzielnie, lecz w połączeniu z przywozem z Indonezji i Tajwanu. Skumulowany przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, wzrósł w okresie badanym o 147 000 ton, co wyraźnie przekracza straty w wysokości 116 000 ton poniesione przez przemysł Unii w tym samym okresie. Ponadto udział w rynku osiągnięty przez przywóz z Chin w okresie objętym dochodzeniem, w wyniku stosowanego dumpingu wyrządzającego szkodę, wyniósł 18,3 %, tzn. nie 4,6 %, co odpowiada udziałowi w rynku chińskim, gdyby wielkość rynku zmonopolizowanego została dodana do rynku unijnego w ramach niniejszego dochodzenia.
- (200) Wobec braku innych uwag dotyczących przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 263–270 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (201) Wobec braku innych uwag dotyczących wielkości i udziału w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 271–277 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5. Warunki ekonomiczne przemysłu Unii

4.5.1. Uwagi ogólne

- (202) Wobec braku jakichkolwiek uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 278–282 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

- (203) W nawiązaniu do tabeli 7 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, że wzrost mocy produkcyjnych przemysłu Unii pokazał, że kondycja tego przemysłu jest znakomita. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Komisja zauważyła, że zdolność produkcyjna wzrosła o 1 % w okresie badanym, co potwierdza wniosek, że zdolność produkcyjna pozostała praktycznie stabilna w okresie badanym (motyw 284 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). W związku z tym argument uznano za bezpodstawny.
- (204) W odniesieniu do tabeli 8 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych STSS wskazało na pogorszenie się sytuacji w zakresie użytku własnego i wielkości sprzedaży producentów unijnych między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem, które przypisało zmniejszeniu się nieproporcjonalnie dużego rynku zmonopolizowanego. Argument ten został odrzucony. Komisja zauważyła, że nie ma związku między zmianami wielkości wolnych i zmonopolizowanych rynków, zwłaszcza że w okresie badanym przemysł Unii dysponował wolnymi mocami produkcyjnymi na poziomie ponad 30 %. Ponadto zarzut STSS wydaje się być rzeczowo błędny, ponieważ zmiany na rynku zmonopolizowanym były stabilne w okresie badanym (tabela 9 i motywy 290–292 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), podczas gdy przemysł Unii stracił w tym samym okresie istotny udział w wolnym rynku (9,3 punktu procentowego).
- (205) W odniesieniu do tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rząd Indonezji zauważył, że spadek wydajności był spowodowany wzrostem zatrudnienia. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Nie można jednak wywnioskować, że taki spadek wydajności, nawet jeżeli spowodował go jedynie niewielki wzrost zatrudnienia o 4 % w okresie badanym, doprowadził do szkody poniesionej przez przemysł Unii. Poniesioną istotną szkodę wykazano za pomocą innych wskaźników, jak określono w motywach 307–310 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Komisja przypomniiała, że zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.
- (206) W odniesieniu do tabeli 14 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, że w ocenie rentowności nie uwzględniono skutków „sprzedaży na wewnętrzne potrzeby” dokonanej przez producentów unijnych. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został odrzucony. Komisja przypomniiała, że zgodnie ze stałą praktyką decyzyjną, jeżeli przemysł zajmuje się produkcją na sprzedaż na wolnym rynku i produkcją na wewnętrzne potrzeby, te ostatnie wyłącza się z zakresu dochodzenia dla celów oceny kilku czynników szkody. Zostało to już należycie wyjaśnione w motywach 254 i 255 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (207) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że udział sprzedaży na wolnym rynku dokonywanej przez przemysł Unii jest zbyt mały (20 % całkowitej sprzedaży unijnej) w porównaniu z konsumpcją na użytek własny, aby wpłynąć na ogólną sytuację przemysłu Unii, a zatem szkoda nie miała miejsca. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Jak już wspomniano w motywie 191 powyżej, Komisja przypomniiała, że zgodnie ze stałą praktyką decyzyjną, jeżeli przemysł zajmuje się w równym stopniu sprzedażą na wolnym rynku i na wewnętrzne potrzeby, te ostatnie wyłącza się z zakresu dochodzenia dla celów oceny większości czynników szkody. W odniesieniu do następujących wskaźników ekonomicznych dotyczących przemysłu unijnego ustalono, że ustalono, że aby analiza i ocena były miarodajne, muszą one skupić się na sytuacji panującej na wolnym rynku: wielkość sprzedaży i ceny sprzedaży na rynku unijnym, udział w rynku i rentowność. Tam, gdzie było to możliwe i zasadne, ustalenia te zostały następnie porównane z danymi dotyczącymi rynku sprzedaży wewnętrznej, tak aby uzyskać pełny obraz sytuacji przemysłu unijnego.
- (208) Wobec braku innych uwag dotyczących wskaźników makroekonomicznych Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 283–296 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

- (209) Chiński producent eksportujący FSS twierdził, że Komisja oparła swoje ustalenia na analizie końcowej, nie oceniając pozytywnego rozwoju sytuacji przemysłu unijnego w odniesieniu do cen sprzedaży do 2018 r., tj. przez większą część okresu badanego, jak również nie biorąc pod uwagę faktu, że spadek sprzedaży nastąpił w okresie, w którym przemysł Unii był w najbardziej dochodowej sytuacji. Według FSS Komisja nie może opierać ustaleń dotyczących szkody na 4 % spadku cen sprzedaży przemysłu Unii między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem w porównaniu z 2 % spadkiem kosztów w tym samym okresie. Innymi słowy ustalenia istotnej szkody nie można dokonać przy spadku cen netto o 2 % w odosobnionym okresie (okresie objętym dochodzeniem). Ponadto, jak poinformowało FSS, od 2018 r. do okresu objętego dochodzeniem przemysł Unii prowadził sprzedaż na poziomie swobodnie przewyższającym jego koszty produkcji. Argument ten należało odrzucić. Komisja zgodziła się, że od 2016 r. do 2018 r. ceny i koszty zmieniały się równolegle, na co wskazuje ich wzrost o 22 %, ale nie było to już prawdą między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem, kiedy to ceny spadły o 5 punktów procentowych, a koszty tylko o 2 punkty procentowe. Rynek SSHR jest bardzo czuły na poziom cen, a ze względu na dalszy silny wzrost taniego przywozu towarów po cenach dumpingowych przemysł Unii nie miał wyboru i nie mógł w pełni uwzględnić wzrostu kosztów przy ustalaniu cen sprzedaży. Przełożyło się to na znaczne pogorszenie jego wskaźników finansowych, w tym spadek zysków z 5,1 % do 3,5 %, jak pokazano w tabeli 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (210) Chiński producent eksportujący FSS twierdził, że koszty produkcji przemysłu Unii wzrosły najbardziej znacząco w latach 2016–2017. W tym samym okresie nastąpił największy wzrost wielkości przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, a różnica cen między tym przywozem a sprzedażą przemysłu Unii wynosiła około 200 EUR za tonę, podobnie jak w okresie objętym dochodzeniem. Niemniej w latach 2016–2017 przemysł Unii był w stanie podnieść swoje ceny sprzedaży o 19 % i przenieść cały wzrost kosztów na swoich klientów. Argument ten został odrzucony. W latach 2016–2017 nie tylko producenci unijni, ale również producenci w krajach wywozu podwyższyli swoje ceny, w szczególności o 21 % lub 316 EUR za tonę (zob. tabela 6 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Pokazuje to, że w otoczeniu rynkowym charakteryzującym się co najmniej stabilnym popytem producenci unijni mogli jedynie częściowo skorzystać z tej tendencji, ponieważ byli już pod presją przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, który podcinał ceny sprzedaży przemysłu Unii. Ponadto w wyniku tej presji oraz w celu utrzymania poziomu rentowności przemysł Unii stracił znaczący udział w rynku na rzecz przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w latach 2016–2017.
- (211) Chińscy producenci eksportujący FSS i STSS twierdzili, że podczas gdy w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii utrzymywał, że ma znacznie niższe zyski niż w 2016 r., ich inwestycje były o 57 % wyższe niż w 2016 r. Kwestię tę omówiono już w motywie 306 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Komisja przypominała, że zwiększony poziom inwestycji nie przełożył się na odpowiedni wzrost mocy produkcyjnych (zob. tabela 7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Następnie inwestycje te miały na celu jedynie utrzymanie istniejących mocy produkcyjnych i odpowiednią wymianę niezbędnych aktywów produkcyjnych.
- (212) W odniesieniu do tabeli 11 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych STSS stwierdziło, że niewielki spadek cen sprzedaży producentów Unii między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem należy rozpatrywać w powiązaniu z gwałtownym wzrostem taniego przywozu z Indonezji. Komisja przypominała, że warunki łącznej oceny przywozu ze wszystkich trzech państw, których dotyczy postępowanie, zostały spełnione, a zatem przywóz z jednego państwa nie może być rozpatrywany w oderwaniu od przywozu z innych państw, których dotyczy postępowanie.
- (213) W odniesieniu do tabeli 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych rząd Indonezji twierdził, że zmniejszenie zapasów między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem wskazuje na pozytywne wyniki sprzedaży przemysłu Unii. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został odrzucony. Sprzedaż na wolnym rynku unijnym spadła o 13 % w okresie badanym, jak pokazano w tabeli 8 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jak twierdzi Indonezja, niewielki spadek zapasów w tym okresie nie był reprezentatywny i nie jest odpowiedni do kwestionowania zaobserwowanej tendencji sprzedaży.
- (214) W odniesieniu do tabeli 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych rząd Indonezji twierdził, że szkoda poniesiona przez przemysł Unii była spowodowana wysokim poziomem inwestycji w 2017 r., który stanowił obciążenie finansowe w późniejszym okresie, tj. w 2018 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został odrzucony. Inwestycje zazwyczaj finansuje się z zatrzymanych środków pieniężnych lub pożyczek. Pod względem kosztów i wpływu na zyski inwestycje takie amortyzuje się przez

długi okres co najmniej pięciu lat. W efekcie spadek zysku o ponad 50 mln EUR, odnotowany w latach 2017–2018, a nawet o ponad 80 mln EUR, jaki miał miejsce między 2017 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem, nie może być przypisany inwestycjom poczynionym w 2017 r., które ogółem wyniosły 48 mln EUR, ale które były amortyzowane przez co najmniej pięć lat.

- (215) Chiński producent eksportujący STSS twierdził, że wykorzystanie mocy produkcyjnych na poziomie ok. 70 % nie było oznaką szkody, ponieważ było ono podobne do ogólnej średniej zdolności produkcyjnej ustalonej we wszystkich kategoriach stali w dochodzeniu w sprawie środków ochronnych dotyczących stali. Argument ten został odrzucony. Po pierwsze Komisja wskazała, że wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu Unii obniżył się w okresie badanym z 69 % do 66 %. Po drugie dochodzenia antydumpingowe i w sprawie środków ochronnych podlegają różnym ramom prawnym. Nie można zatem przenieść żadnych uwag lub wniosków poczynionych w ramach dochodzenia w sprawie środków ochronnych na dochodzenie antydumpingowe. Komisja musi ocenić wszystkie istotne czynniki i wskaźniki gospodarcze mające wpływ na stan przemysłu, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, i chociaż żaden ze wskaźników nie musi stanowić decydującej wskazówki, w obecnym dochodzeniu zmiany, jak również poziom wykorzystania mocy produkcyjnych, nie wskazują na szkodę spowodowaną przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- (216) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 297–306 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5.4. Wnioski dotyczące szkody

- (217) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do wniosków dotyczących szkody Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 307–310 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (218) W nawiązaniu do argumentu, o którym mowa w motywie 189 powyżej, producent eksportujący FSS stwierdził, że spadek sprzedaży przemysłu Unii (–94 000 ton metrycznych) i udziału w rynku (–7,3 %) był najbardziej wyraźny w 2017 r. Jednak przemysł Unii nie poniósł szkód tego roku, lecz osiągnął wyjątkowe zyski. W opinii FSS przywóz, o którym mowa, wzrósł z powodu dobrowolnego wycofania się przemysłu Unii ze sprzedaży na wolnym rynku unijnym (spowodowanego zwiększonym naciskiem na rynek niższego szczebla). Argument ten został odrzucony. Nie można twierdzić, że przemysł Unii był pod jakimkolwiek naciskiem, aby wstrzymać sprzedaż na wolnym rynku. Przeciwnie, w całym okresie badanym przemysł Unii dysponował wystarczającymi wolnymi mocami produkcyjnymi, aby sprzedawać na wolnym rynku większe ilości niż miało to miejsce w rzeczywistości (zob. motywy 283–285 oraz tabela 7 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych).
- (219) W odniesieniu do tabeli 7 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rząd Indonezji twierdził, że wzrost przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, nie miał znaczącego wpływu na produkcję przemysłu Unii, ponieważ spadł on jedynie o 3 % w okresie badanym. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Komisja zauważyła, że spadek o 3 % nie jest bez znaczenia, chociaż inne czynniki szkody wykazały jeszcze bardziej pogarszającą się tendencję w okresie badanym, i w tym względzie odsyła do motywów 307–311 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (220) W odniesieniu do tabeli 8 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, że sprzedaż na wolnym rynku przemysłu Unii ustabilizowała się po 2017 r. i wzrosła od 2018 r. do okresu objętego dochodzeniem, co wskazywałoby, że przywóz produktu objętego dochodzeniem nie miał wpływu na sprzedaż przemysłu Unii. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Komisja zauważyła, że udział przemysłu Unii w rynku spadł z 71,2 % do 63,9 % w latach 2016–2017, a spadek między 2017 r. a okresem objętym dochodzeniem z 63,9 % do 61,9 % był mniej wyraźny. Mimo że ogólny spadek był rzeczywiście ważniejszy w pierwszej części okresu badanego, nie można uznać, że udział przemysłu Unii w rynku powrócił do dobrego poziomu, ponieważ ogółem nastąpił spadek z 71,2 % do 61,9 %. Argument ten został zatem odrzucony.

- (221) Chińscy producenci eksportujący FSS i STSS twierdzili, że to nie przywóz z Chin spowodował szkody dla producentów unijnych, lecz przywóz z Indonezji. Twierdzili oni, że przywóz z Chin nie miał wpływu na zyski producentów unijnych, ponieważ zysk spadł z 10,2 % do 5,1 % w latach 2017–2018, co zbiegło się w czasie ze wzrostem przywozu z Indonezji, podczas gdy w tym samym okresie nastąpił spadek przywozu z Chin. Argumenty te odrzucono. Jak określono w motywach 263–270 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, warunki oceny łącznej zostały spełnione. Dlatego przywóz z Chin nie może być rozpatrywany w oderwaniu od przywozu z Indonezji lub Tajwanu.
- (222) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących ustalenia, że przyczyną stwierdzonej szkody był przywóz objęty dochodzeniem, Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywie 312 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

- (223) W odniesieniu do tabeli 11 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych STSS stwierdził, że koszty produkcji poniesione przez przemysł Unii wzrosły o 20 % w okresie badanym, utrzymując, że ten wzrost spowodował szkody poniesione przez przemysł Unii. Argument ten został odrzucony. W motywie 319 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono już, że w pewnym momencie przemysł Unii nie był już w stanie przenieść globalnego wzrostu kosztów surowców na ceny sprzedaży ze względu na presję cenową wywieraną przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. Dlatego też szkoda nie wynikała ze wzrostu kosztów produkcji jako takich, lecz z niemożności ich przeniesienia z powodu przywozu towarów po cenach dumpingowych.
- (224) Rząd Indonezji utrzymywał, że szkodę spowodował rozwój rynku zmonopolizowanego, a nie rozwój wolnego rynku. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został odrzucony. Rozwój rynku zmonopolizowanego nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii. Sprzedaż na wolnym rynku spadła o 13 % (– 150 000 ton) w okresie badanym, podczas gdy konsumpcja wewnętrzna była stosunkowo stabilna (–20 000 ton).
- (225) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że Komisja nie zajęła się kwestią wewnętrznych cen sprzedaży przemysłu Unii, ponieważ one powinny być spowodować szkodę. Argument ten powtórzono po ostatecznym ujawnieniu. Argument ten został odrzucony. Komisja ustaliła, że sprzedaż wewnętrzna nie była prowadzona zgodnie z zasadą ceny rynkowej i w związku z tym nie została uwzględniona przy ocenie szkody.
- (226) Producent eksportujący STSS twierdził, że po nałożeniu cel antydumpingowych prawdopodobnie pojawią się różne źródła przywozu, np. Republika Korei. Ponieważ jednak średnie ceny importowe z Republiki Korei były stale znacznie niższe niż ceny przywozu z Chin, producenci unijni byłoby jeszcze bardziej poszkodowani przez ten przywóz niż przez przywóz z Chin. Argument ten został odrzucony. Po pierwsze nie ma wystarczających dowodów na istnienie dumpingu wyrządzającego szkodę w odniesieniu do tego przywozu, który – jak wykazano w niniejszym dochodzeniu – różni się od przywozu z Chin. Po drugie chociaż średnie ceny importowe SSHR z Chin były wyższe niż ceny z Republiki Korei w całym okresie badanym, przywóz z Chin stale podcinał jednak sprzedaż przemysłu Unii. Te obliczenia podjęcia cenowego, których nie zakwestionowała żadna z zainteresowanych stron, dokonano poprzez porównanie podobnych rodzajów produktu, czego nie można dokonać na podstawie danych statystycznych Eurostatu – a ceny południowokoreańskie, o których mowa, są cenami Eurostatu. Po trzecie szkodę spowodował również przywóz z Chin ze względu na jego wielkość, która wzrosła o 14 % w okresie badanym, podczas gdy wielkość przywozu z Republiki Korei spadła w tym samym okresie o 49 %. Ponadto wielkość chińskiego przywozu była około trzy razy większa w 2016 r. i około siedem razy większa w okresie objętym dochodzeniem w porównaniu z wielkością przywozu z Republiki Korei.
- (227) Producent eksportujący STSS powtórzył argument, że nadwyżka mocy produkcyjnych w Unii jest przyczyną szkody dla przemysłu Unii. Argument ten odrzucono z przyczyn określonych w motywie 322 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (228) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących ustalenia, że przyczyną stwierdzonej szkody były czynniki inne niż przywóz objęty dochodzeniem, Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 319–325 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.1. Wnioski

- (229) Na podstawie powyższego oraz wobec braku innych uwag Komisja stwierdziła, że żaden z pozostałych czynników zbadanych na etapie tymczasowym oraz na etapie ostatecznym nie mógł mieć istotnego wpływu na szkodliwą sytuację przemysłu Unii. W związku z tym żaden z przeanalizowanych indywidualnie albo łącznie czynników nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii w taki sposób, aby taki związek nie był rzeczywisty i istotny, co potwierdza wniosek przedstawiony w motywach 326 i 327 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

6.1. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku Tajwanu

- (230) Chiński eksporter FSS twierdził, że cena docelowa obliczona na potrzeby oceny marginesów zaniżania cen została zawyżona o subsydia, które otrzymali producenci unijni. Biorąc pod uwagę otrzymane subsydia, nie było powodu, aby dodawać kwotę na przyszłe koszty przestrzegania przepisów. Podobnie wydatki na badania i rozwój oraz koszty pracy należy ograniczyć do zakresu subsydiów otrzymanych w okresie objętym dochodzeniem. W przeciwnym razie przedsiębiorstwa objęte próbą uzyskiwałyby podwójną korzyść.
- (231) Argument ten został odrzucony. Po pierwsze nie poparto go odpowiednimi dowodami. Po drugie nie ma podwójnego liczenia, ponieważ zweryfikowane dane dotyczące kosztów produkcji dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem uwzględniają już wszelkie subsydia otrzymane przez producentów unijnych oraz ich obecne koszty przestrzegania przepisów, podczas gdy wszelkie dodatkowe koszty dotyczą jedynie przyszłych kosztów przestrzegania przepisów w rozumieniu art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego, które zostaną poniesione w innym okresie. W związku z tym Komisja odliczyła, w stosownych przypadkach, koszty bieżące, które zostały już uwzględnione w celu określenia przyszłych kosztów.
- (232) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ponownie po ostatecznym ujawnieniu kilka stron zakwestionowało zastosowanie zysku docelowego w wysokości 8,7 %, który był średnią marż zysku osiągniętych przez przemysł Unii w 2016 r. (7,2 %) i 2017 r. (10,2 %). Strony argumentowały w szczególności, że Komisja stwierdziła, iż rok 2017 był dla przemysłu Unii rokiem wyjątkowym, a zatem rentowność w tym roku była prawdopodobnie wypaczona. To samo stwierdzono w rozporządzeniu nakładającym ostateczne środki ochronne na wyroby stalowe. Ponadto udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w 2017 r. wynosił już 25 %, podczas gdy w 2016 r. udział w rynku tego przywozu był znacznie niższy niż w 2017 r. (18,3 %). Dlatego też Komisja powinna stosować jedynie marżę zysku w wysokości 6 % lub marżę zysku osiągniętą w 2016 r. Eurofer stwierdził natomiast, że przemysł Unii stracił w 2017 r. znaczny udział w rynku (7,3 punktu procentowego) w porównaniu z 2016 r. ze względu na zwiększony poziom przywozu, a zatem rentowność na poziomie 10,2 % osiągnięta w tym roku nie była wyjątkowo wysoka i powinna zostać wykorzystana jako zysk docelowy.
- (233) Komisja potwierdziła, że zastosowanie zysku docelowego w wysokości 8,7 % jest uzasadnione z powodów określonych w motywie 331 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jak stanowi art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego, użyty zysk docelowy ustala się z uwzględnieniem takich czynników, jak poziom rentowności przed wzrostem przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, poziom zyskowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji. Mimo że przywóz z ChRL i Tajwanu był już wyraźnie obecny, w 2017 r. przywóz z Indonezji był nadal na bardzo niskim poziomie⁽²²⁾, a zatem dane dotyczące zysku w 2017 r. odzwierciedlają poziom rentowności przed wzrostem przywozu ze wszystkich państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto łączny udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, wynosił w 2017 r. 25 %, co już teraz jest znaczne, a zatem marża zysku osiągnięta przez przemysł Unii w tym roku będzie prawdopodobnie obniżona,

⁽²²⁾ W 2017 r. Indonezja miała 0,0014 % udziału w rynku, ale w 2018 r. udział ten wynosił 3,7 %.

co może sprawić, że będzie to rok niewłaściwy do ustalenia odpowiedniego zysku docelowego. Jak jednak wyjaśniono w motywie 331 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, rok 2017 był wyjątkowy, a zatem nawet jeżeli marża zysku przemysłu Unii była zaniżona, była ona nadal na wystarczająco wysokim poziomie, nawet jeżeli pochodzi z roku, który nie odzwierciedla w pełni normalnych warunków konkurencji. W związku z tym Komisja potwierdziła, że uwzględnienie roku 2017 w równaniu i ustalenie zysku docelowego na podstawie średniej zysków z lat 2016 i 2017 jest w pełni zgodne z wymogami art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego.

- (234) Ponadto po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Marcegaglia stwierdziło, że Komisja powinna była ustalić cenę docelową czarnych SSHR w oparciu o niższy zysk docelowy odzwierciedlający specyficzne cechy półwyrobów czarnych SSHR w przeciwieństwie do gotowych białych SSHR.
- (235) Argument ten został odrzucony. Jak przewidziano w motywie 30 powyżej i motywie 46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, blacha czarna i biała w zwojach ma te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne, w związku z czym oba rodzaje uznaje się za produkt objęty postępowaniem. Zysk docelowy wykorzystany przez Komisję opiera się zatem na danych dotyczących zysku z obu rodzajów, a zatem odzwierciedla szczególne cechy półproduktów czarnych SSHR w przeciwieństwie do gotowych białych SSHR.
- (236) Eurofer twierdził, że marginesy szkody ustalone w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych są zaniżone. W szczególności Eurofer przedstawił nowe dowody, które powinny uzasadnić zwiększenie dostosowań dokonanych na podstawie art. 7 ust. 2c i 2d rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do motywów 332 i 333 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Argumenty te częściowo przyjęto. W rezultacie dostosowania skorygowano w górę w odniesieniu do utraconych inwestycji (art. 7 ust. 2c) w przypadku jednego producenta unijnego, a także w odniesieniu do przyszłych kosztów przestrzegania przepisów (art. 7 ust. 2d) w przypadku dwóch producentów unijnych. Po ostatecznym ujawnieniu powtórzono dwa argumenty w odniesieniu do jednego z producentów objętych próbą, ale nie można było przyjąć żadnych dalszych dostosowań.
- (237) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer powtórzył swój argument, że dostosowania ceny docelowej przemysłu Unii dokonane przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 2c i art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego były niewystarczające. Jego zdaniem Komisja powinna zachować elastyczność i pozwolić przedsiębiorstwom na przedstawienie dodatkowych dowodów na poparcie swoich argumentów, nawet po przeprowadzeniu weryfikacji na miejscu, gdy takie informacje nie mogą być już zweryfikowane.
- (238) Argument ten został odrzucony. Większość tych argumentów (z wyłączeniem argumentów, które uznano za uzasadnione i częściowo zaakceptowano oraz w odniesieniu do których przyznano dostosowanie, jak wyjaśniono w motywie 236 powyżej) zgłoszono po raz pierwszy dopiero po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, ponieważ producenci objęci próbą nie odpowiedzieli na odpowiednie pytania zawarte w kwestionariuszu ani nie zgłosili takich argumentów podczas weryfikacji na miejscu, jak również nie przedstawiono żadnych obiektywnych powodów niemożności przedstawienia tych informacji w terminie. Dlatego też Komisja uznała, że bardzo późne przedłożenie przez producentów objętych próbą informacji, składających się w wielu przypadkach z zupełnie nowych danych liczbowych i argumentów, których nie można było zweryfikować na tym etapie dochodzenia, było nieuzasadnione.
- (239) W odniesieniu do dostosowań na podstawie art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego dotyczącego przyszłych kosztów społecznych i środowiskowych Eurofer oskarżył Komisję o przyjęcie dyskryminacyjnego podejścia wobec przemysłu Unii, ponieważ Komisja odmówiła ekstrapolacji danych od jednego producenta objętego próbą i zastosowania ich do dwóch pozostałych producentów objętych próbą, podczas gdy Komisja obliczyła indywidualny margines dumpingu dla chińskiego producenta eksportującego Zhenshi, wykorzystując informacje dostępne od innych producentów eksportujących w ChRL.
- (240) Argument ten został odrzucony. Eurofer odnosi się do dwóch różnych sytuacji – obliczenia marginesu dumpingu producenta eksportującego w ramach art. 18 ust. 3 oraz obliczenia ceny docelowej dla poszczególnych przedsiębiorstw – które w związku z tym nie są porównywalne. Jak wyjaśniono w motywach 87–92 powyżej, wartość normalną Zhenshi obliczono zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wykorzystując fakty dostępne jedynie w odniesieniu do niektórych danych, natomiast w odniesieniu do ceny docelowej producentów unijnych nie stwierdzono braku współpracy, a Komisja dysponowała wszystkimi faktami pozwalającymi na dokonanie ustaleń. Ponadto przeszłe inwestycje w zakresie środowiska i koszty operacyjne, o których tutaj mowa, miały charakter specyficzny dla danego przedsiębiorstwa, co sprawia, że wszelka ekstrapolacja na pozostałe przedsiębiorstwa objęte próbą była niewystarczająca.
- (241) Eurofer twierdził ponadto, że sytuacja dotycząca szkody pogorszyła się jeszcze bardziej po dniu 30 czerwca 2019 r., tj. po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem, oraz że Komisja powinna uwzględnić to pogorszenie się sytuacji przy podejmowaniu decyzji o poziomie ostatecznych środków antidumpingowych. W tym względzie Eurofer odniósł się do art. 14 ust. 5, art. 9 ust. 4 i art. 7 ust. 2c i 2d rozporządzenia podstawowego. Komisja zauważyła, że dostosowania na podstawie art. 7 ust. 2c i 2d przyznano zgodnie z motywem 236 **Error! No bookmark name given.** powyżej oraz motywami 330–334 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto przywóz był rejestrowany, ale nie zostały spełnione warunki poboru z mocą wsteczną (zob. motywy 321 do 325). Komisja ustaliła

również, że w okresie poprzedzającym ujawnienie w świetle art. 9 ust. 4 nie ma dalszego znacznego wzrostu przywozu będącego przedmiotem dochodzenia, który – gdyby nastąpił – wymagałby odzwierciedlenia dodatkowej szkody wynikającej z takiego wzrostu w określaniu marginesu szkody. W związku z tym argument uznano za bezpodstawny.

- (242) W świetle powyższych zmian w obliczeniach dotyczących zaniżania cen oraz zmian marginesów dumpingu wymienionych w powyższych motywach 178 i 180 tabela w motywie 336 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zaktualizowana w następujący sposób:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines zaniżania cen (%)
Tajwan	Yieh United Steel Co. oraz Tang Eng Iron Works Co. Ltd.	4,1	24,2
Tajwan	Walsin Lihwa Co.	7,5	18,4
Tajwan	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,5	24,2

- (243) Wobec braku innych uwag dotyczących badania marginesu adekwatnie usuwającego szkodę dla przemysłu Unii w odniesieniu do Tajwanu Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 330 do 336 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.2. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku Indonezji i ChRL

6.2.1. Zaniżanie cen i porównanie między marginesem zaniżania cen a marginesem dumpingu

- (244) W odniesieniu do wyroku Sądu z dnia 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-301/16 Jindal Saw Ltd i Jindal Saw Italia S.p.A. przeciwko Komisji Europejskiej („Jindal Saw”) ⁽²³⁾ chiński eksporter FSS twierdził, że porównanie cen eksportowych i cen sprzedaży przemysłu Unii mogło nie zostać dokonane na tym samym poziomie handlu, na którym producenci unijni zazwyczaj sprzedawali za pośrednictwem spółek zależnych (tj. powiązanych przedsiębiorstw). W związku z tym FSS zwrócił się o ujawnienie dalszych szczegółów dotyczących obliczania marginesu szkody. W odniesieniu do tego argumentu Komisja wyjaśnia, że w celu obliczenia marginesów podjęcia cenowego uwzględniono jedynie sprzedaż producentów unijnych do niepowiązanych przedsiębiorstw. W odniesieniu do obliczeń dotyczących zaniżania cen nie wykorzystano cen sprzedaży przemysłu Unii, ponieważ ceny docelowe oparto na kosztach produkcji producentów objętych próbą. Ponadto żadne inne informacje zawarte w aktach sprawy nie wskazywały na konieczność dokonania dostosowania z tytułu poziomu handlu. Co więcej, Komisja nie może ujawniać podstawowych danych uzyskanych od producentów unijnych, ponieważ dane te są poufne w rozumieniu art. 19 rozporządzenia podstawowego.
- (245) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i po ostatecznym ujawnieniu STSS stwierdził, że porównując swoje ceny sprzedaży z cenami sprzedaży przemysłu Unii Komisja nie powinna była odliczać kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku powiązanego importera, ponieważ stanowiłoby to naruszenie wobec *Jindal Saw*, co potwierdzono wyrokiem Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-383/17 Hansol Paper Co. Ltd. przeciwko Komisji Europejskiej („Hansol Paper”) ⁽²⁴⁾.
- (246) Komisja odrzuciła ten argument. W odniesieniu do elementów uwzględnionych przy obliczaniu podjęcia (w szczególności ceny eksportowej) Komisja musi wskazać pierwszy punkt, w którym ma (lub może mieć) miejsce konkurencja z producentami unijnymi na rynku unijnym. Punktem tym jest cena zakupu dla pierwszego importera niepowiązanego, ponieważ – co do zasady – przedsiębiorstwo to ma wybór, czy źródłem jego zakupu będzie przemysł Unii, czy dostawcy zagraniczni.

⁽²³⁾ http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.js?docid=212842&text=&dir=&doclang=PL&part=1&occ=first&mode=lst&pageIndex=0&cid=593705

⁽²⁴⁾ <http://curia.europa.eu/juris/document/document.js?text=&docid=224910&pageIndex=0&doclang=en&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=14412714>

- (247) W rozpatrywanym przypadku dla części sprzedaży eksportowej nie można przyjmować wartości nominalnej ceny importowej, ponieważ producent eksportujący i importer są ze sobą powiązani. W związku z tym w celu ustalenia wiarygodnej ceny importowej zgodnie z warunkami rynkowymi należy skonstruować tę cenę, stosując jako punkt wyjścia cenę odsprzedaży stosowanej przez powiązanego importera wobec pierwszego niezależnego klienta. Do celów przeprowadzenia tej rekonstrukcji adekwatne są zasady konstruowania ceny eksportowej zawarte w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i stosuje się je analogicznie, tak jak są one adekwatne do określenia ceny eksportowej do celów postępowania antydumpingowego. Analogicznie zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego umożliwia określenie ceny, która jest całkowicie porównywalna z ceną stosowaną przy przeprowadzaniu oceny sprzedaży na rzecz niepowiązanych klientów, jak również porównywalna z ceną sprzedaży przemysłu Unii.
- (248) W związku z tym, aby możliwe było obiektywne porównanie, zasadne jest, aby w celu uzyskania wiarygodnej ceny powiązany importer odliczył koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk od ceny odsprzedaży niepowiązanym klientom ⁽²⁵⁾.
- (249) Takie odliczenie musi być również stosowane przy obliczaniu poziomu zaniżania cen. W istocie cena docelowa przemysłu Unii opiera się na kosztach produkcji powiększonych o zysk docelowy, bez uwzględnienia tego, czy jest ona następnie sprzedawana w Unii klientom powiązanym czy niepowiązanym, a zatem musi być porównywana z ceną CIF (cena wraz z kosztami wyładunku) wywozu, która z definicji nie obejmuje kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku powiązanych importerów w Unii.
- (250) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń FSS stwierdziło, że ponieważ 32 % wielkości jego wywozu stanowiły PCN, których nie sprzedawali objęci próbą producenci unijni, a zatem nie uwzględniono ich w obliczeniach podjęcia cenowego i zaniżania cen, obliczenia te stanowiłyby naruszenie wyroku Sądu z dnia 24 września 2019 r. w sprawie T-500/17 Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd. przeciwko Komisji Europejskiej („Hubei Xinyegang”), pkt 74 ⁽²⁶⁾. STSS podało podobny argument w odniesieniu do 8 % jego wielkości sprzedaży do Unii. Po ostatecznym ujawnieniu argumenty te zostały powtórzone.
- (251) Komisja odrzuciła te argumenty. Po pierwsze *Hubei Xinyegang* jest obecnie przedmiotem postępowania apelacyjnego przed Trybunałem Sprawiedliwości. Dlatego też zawarte w wyroku ustalenia dotyczące kwestii będącej przedmiotem tego argumentu nie są prawomocne. Po drugie Komisja zwróciła uwagę na fakt, że przy ocenianiu marginesu podjęcia cenowego i marginesu zaniżania cen przyjęła, iż podstawą porównania będą modele wywożone do Unii z państw, których dotyczy postępowanie. Fakt, że nie wszystkie wywożone modele były sprzedawane przez przemysł Unii, wynika ze specyfiki porównywania sprzedaży eksportowej producentów eksportujących ze sprzedażą przemysłu Unii. W omawianym przypadku ogólny współczynnik dopasowania wyniósł 84 % dla wszystkich chińskich producentów eksportujących objętych dochodzeniem, co Komisja uznała za poziom wystarczający do zapewnienia możliwości przeprowadzenia szeroko zakrojonego i obiektywnego porównania wywożonych modeli z tymi sprzedawanymi przez przemysł Unii. Po trzecie w rozporządzeniu podstawowym na Komisję nie nałożono obowiązku przeprowadzania analizy ceny każdego rodzaju produktu z osobna. W obowiązujących przepisach ustanowiono wyłącznie wymóg określenia ceny na poziomie produktu podobnego. Ponadto Komisja stwierdziła, że wszystkie PCN były częścią produktu objętego postępowaniem i nawzajem siebie uzupełniały, przynajmniej w pewnym stopniu. W związku z powyższym odsetek wywozu producentów eksportujących objętych próbą, który nie został sprzedany przez przemysł Unii, nie stanowi odrębnej kategorii produktu objętego postępowaniem, ale pozostaje w pełni konkurencyjny względem pozostałych gatunku produktu, w odniesieniu do których stwierdzono istnienie dopasowania.
- (252) Odnosząc się do pkt 71 *Hubei Xinyegang*, STSS zauważyło, że wielkość sprzedaży przemysłu Unii w próbie wykorzystanej do obliczeń podjęcia cenowego i zaniżania cen nie stanowiła całkowitej sprzedaży przemysłu Unii produktu podobnego przez strony objęte próbą. Twierdziło ono, że nie będzie to dozwolone zgodnie z pkt 71 tego wyroku. Jak wspomniano w motywie 250 powyżej, wyrok ten jest przedmiotem postępowania apelacyjnego. Co do istoty, Komisja zauważyła, że nie może dodać do porównania sprzedaży przemysłu Unii niektórych PCN, których nie sprzedają producenci eksportujący. W istocie w celu zapewnienia obiektywnego porównania Komisja dokonała porównania z podobnymi modelami, a zatem nie uwzględniła modeli objętych definicją produktu i sprzedawanych przez przemysł Unii, których nie wywoziło STSS. Po drugie, jak wspomniano w poprzednim motywie, w rozporządzeniu podstawowym na Komisję nie nałożono obowiązku przeprowadzania analizy ceny każdego rodzaju produktu z osobna. W obowiązujących przepisach ustanowiono wyłącznie wymóg określenia ceny na poziomie produktu podobnego. Choć PCN wykorzystuje się jako punkt wyjścia przy przeprowadzaniu takiej oceny, nie oznacza to, że różne PCN nie są względem siebie konkurencyjne. Zatem fakt, że niektóre PCN przemysłu Unii nie zostały

⁽²⁵⁾ W każdym razie wielkość sprzedaży dokonanej przez STSS za pośrednictwem powiązanego z nią importera była bardzo niewielka, więc wpływ skorygowania ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 na margines podjęcia cenowego byłby znikomy.

⁽²⁶⁾ <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=218162&pageIndex=0&doclang=en&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=14413842>

porównane z przywozem do Unii przez STSS, nie oznacza, że nie były one narażone na presję cenową spowodowaną przywozem tych towarów. Po trzecie Komisja podkreśliła ponadto, że wielkość sprzedaży przemysłu Unii w przypadku odpowiadających sobie PCN, które są wykorzystywane w obliczeniach w odniesieniu do STSS, jest w przybliżeniu dwa razy większa od wielkości sprzedaży STSS na rynku unijnym, a zatem w dużej mierze reprezentatywna. Argument ten został zatem odrzucony.

- (253) Rząd Indonezji kwestionował, czy ceny importowe i ceny sprzedaży przemysłu Unii były porównywalne pod względem asortymentu produktów. Komisja wyjaśniła, że obliczenia marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen oparto na porównaniu, które uwzględnia PCN, co gwarantuje, że porównywane są jedynie produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, konkuruje ze wszystkimi produktami sprzedawanymi przez przemysł Unii i nie ma dowodów wskazujących na to, że niewielka część łącznego przywozu, której nie można bezpośrednio porównać z rodzajami produktu sprzedawanymi przez objętych próbą producentów unijnych, nie jest w stanie powodować presji konkurencyjnej na przemysł Unii.
- (254) W następstwie zmian marginesów dumpingu, jak wyjaśniono w sekcji 3 powyżej, oraz zmian marginesów zaniżania cen, jak wyjaśniono w sekcji 6.1 powyżej, tabela w motywie 337 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zaktualizowana w następujący sposób:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines zaniżania cen (%)
Indonezja	PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry	17,7	17,3
	PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel		
ChRL	Shanxi Taigang Stainless Steel Co., Ltd	106,5	19,0
	Fujian Fuxin Special Steel Co., Ltd	57,1	14,6
	Zhenshi Group Eastern Special Steel Co., Ltd.	71,7	9,2
	Xiangshui Defeng Metals Co., Ltd	87,3	17,5
	Fujian Dingxin Technology Co., Ltd.	87,3	17,5
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	106,5	19

6.2.2. Zakłócenia handlu surowcami

a) Indonezja

- (255) Wobec braku uwag dotyczących istnienia zakłócenia handlu surowcami w Indonezji i udziału surowca, którym handel jest zakłócony, w kosztach produkcji produktu objętego dochodzeniem Komisja potwierdziła swoje wnioski wymienione w motywach 342–346 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

b) Chińska Republika Ludowa

- (256) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwóch chińskich producentów eksportujących przedłożyło argumenty w odniesieniu do wniosku Komisji i ustaleń na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Komisja przyjęła jeden argument, a pozostałe odrzuciła, jak wyjaśniono w kolejnych motywach. Ponadto Komisja skorygowała błąd pisarski dotyczący jednego z chińskich producentów eksportujących, który nie miał jednak wpływu na ustalenia ⁽²⁷⁾.
- (257) Jeden z chińskich producentów eksportujących twierdził, że porównując różnicę cen między wartością odniesienia a rzeczywistą ceną zakupu surowca, którym handel jest zakłócony, przez to przedsiębiorstwo (zgodnie z art. 7 ust. 2a akapit drugi), Komisja porównała te ceny na różnych warunkach dostawy, co spowodowało sztucznie zawyżoną różnicę między tymi dwiema cenami.

⁽²⁷⁾ Komisja wyjaśniła szczegóły tego błędu pisarskiego w konkretnym dokumencie ujawniającym informacje producentowi eksportującemu objętemu dochodzeniem.

- (258) Komisja zgodziła się z tym argumentem i odpowiednio zmieniła obliczenia. Komisja przedstawiła skorygowane obliczenia w konkretnym ujawnieniu danych przedsiębiorstwu objętemu postępowaniem. Zmiana ta nie zmieniła jednak ustalenia, że cena surowca była znacznie niższa w porównaniu z nieznieształconą ceną odniesienia.
- (259) Dwóch chińskich producentów eksportujących twierdziło, że przy obliczaniu wagi jednego z surowców w stosunku do całkowitych kosztów produkcji, aby ustalić, czy osiągnięto próg 17 %, Komisja nie wybrała odpowiedniego mianownika. Przedsiębiorstwa te twierdziły, że Komisja wyłączyła z kosztów produkcji koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, tym samym sztucznie zawyżając wagę tego surowca w stosunku do kosztów produkcji przedsiębiorstw. Wspomniane przedsiębiorstwa argumentowały, że zamiast tego Komisja powinna była dodać koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne do mianownika.
- (260) Komisja zauważyła, że art. 7 ust. 2a bezsprzecznie odnosi się do kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem jako do wartości, którą należy zastosować w obliczeniach (jako mianownik). Komisja przypomniała również, że pojęcie kosztów produkcji w rozporządzeniu podstawowym nie obejmuje kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Potwierdza to lektura art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne [...]”.
- (261) Dlatego też zdaniem Komisji oczywiste jest, że mianownik użyty przy stosowaniu przepisów art. 7 ust. 2a, tj. koszt produkcji, nie powinien obejmować kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.
- (262) Po drugie dwaj producenci eksportujący zakwestionowali fakt, że z jednej strony Komisja wykorzystwała nieznieształcony koszt danego surowca jako licznik (pomnożony przez ilość zużytego surowca), a z drugiej strony rzeczywisty koszt produkcji jako mianownik. Przedsiębiorstwa te argumentowały zatem, że podejście to znieszczało obliczenia i w związku z tym zwróciły się do Komisji o odpowiednie skorygowanie tego aspektu obliczeń, poprzez porównanie nieznieształconych wartości zarówno w liczniku, jak i w mianowniku.
- (263) W tym względzie Komisja zauważyła, że brzmienie odpowiedniego przepisu prawnego jest jasne: „Do celów niniejszego rozporządzenia na pojedynczy surowiec, nieprzetworzony lub przetworzony, w tym energię, w przypadku którego stwierdzono zakłócenia, musi przypadać nie mniej niż 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem. Do celów tego obliczenia stosuje się niezakłóconą cenę danego surowca ustaloną na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych”.
- (264) Dlatego też Komisja, wykorzystując jako licznik nieznieształconą wartość przedmiotowego surowca (przedmiotowych surowców) oraz stosując jako mianownik rzeczywiste koszty produkcji przedsiębiorstw, odpowiednio zastosowała ten przepis rozporządzenia podstawowego.
- (265) Dwóch objętych próbą chińskich producentów eksportujących przedstawiło dodatkowe argumenty dotyczące stosowania art. 7 ust. 2a, odnoszące się do kwestii dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw. W związku z tym, a także w celu zachowania poufności ich danych, Komisja szczegółowo odniosła się do ich argumentów w ramach ujawnienia indywidualnego. W każdym razie te dodatkowe uwagi zostały odrzucone.
- (266) Ponadto Komisja oceniła szczególną sytuację chińskiego producenta eksportującego, w przypadku którego, ze względu na brak wystarczającej współpracy, nie mogła zweryfikować odpowiednich informacji niezbędnych do przeprowadzenia właściwej oceny na podstawie art. 7 ust. 2a⁽²⁸⁾. Biorąc pod uwagę ten kontekst, Komisja zdecydowała się zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja uznała, że ustalenia poczynione w odniesieniu do dwóch objętych próbą chińskich producentów eksportujących, tj. istnienie zakłóceń handlu surowcami zgodnie z przepisami art. 7 ust. 2a, które były oparte na zweryfikowanych informacjach, powinny mieć zastosowanie również do tego przedsiębiorstwa.
- (267) Wobec braku dodatkowych uwag dotyczących istnienia zakłócenia handlu surowcami w ChRL i udziału surowca, którym handel jest zakłócony, w kosztach produkcji produktu objętego dochodzeniem Komisja potwierdziła swoje wnioski wymienione w motywach 347–350 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

⁽²⁸⁾ Komisja nie mogła zweryfikować istotnych danych w celu przeprowadzenia właściwej analizy. Niezweryfikowane dane, wynikające z braku współpracy, obejmowały między innymi koszty ogólne produkcji, a tym samym całkowity koszt produkcji.

6.2.3. Interes Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego

6.2.3.1. Wolne moce produkcyjne w kraju wywozu

- (268) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących istnienia wolnych mocy produkcyjnych w ChRL i Indonezji Komisja potwierdziła swoje wnioski wymienione w motywach 352 i 353 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6.2.3.2. Konkurencja w zakresie surowców

- (269) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących konkurencji w zakresie surowców Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 354–357 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6.2.3.3. Wpływ na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych

- (270) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Eurofer stwierdził, że Komisja nie przedstawiła spójnego wyjaśnienia swojego wniosku, ponieważ przeprowadziła test „Wpływ na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych” w ramach testu „Interes użytkownika”, dopuszczając się tym samym naruszenia prawa. Eurofer twierdził ponadto, że Komisja przeprowadziła dwa testy dotyczące interesu Unii: test dotyczący interesu Unii na podstawie art. 7 ust. 2b oraz test na podstawie art. 21 rozporządzenia podstawowego. Eurofer powtórzył ten argument po ostatecznym ujawnieniu, twierdząc, że Komisja niesłusznie przeprowadziła test dotyczący interesu Unii na podstawie art. 21 przed testem na podstawie art. 7 ust. 2b.
- (271) Zarzuty te uznano za bezpodstawne. Art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego stanowi, że „Jeżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może jednoznacznie stwierdzić, że w interesie Unii jest, aby określić kwoty cel tymczasowych zgodnie z ust. 2a niniejszego artykułu, ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania. Komisja aktywnie dąży do uzyskania od zainteresowanych stron informacji pozwalających jej ustalić, czy zastosowanie ma mieć ust. 2 czy ust. 2a niniejszego artykułu. W związku z tym Komisja analizuje wszystkie stosowne informacje, takie jak informacje o wolnych mocach w kraju wywozu, konkurencji o surowce i wpływie na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw unijnych. Przy braku współpracy Komisja może stwierdzić, że w interesie Unii leży zastosowanie ust. 2a niniejszego artykułu. Przeprowadzając test dotyczący interesu Unii zgodnie z art. 21, szczególnie uwagę poświęca się tej kwestii”.
- (272) Ostatnie zdanie tego przepisu zawiera szczególne odniesienie do art. 21 rozporządzenia podstawowego. W ramach odpowiedniej oceny interesu Unii zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego, przeprowadzonej w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, ustalono, że główny wpływ na łańcuchy dostaw będzie odczuwalny na poziomie użytkowników. Jak określono w motywie 358 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ewentualny wpływ na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw z Unii, określony w art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego, w świetle istotnej różnicy między marginesami dumpingu i szkody dla państw wywozu oceniono w kontekście testu dotyczącego interesu Unii zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego. Komisja w żadnym wypadku nie pominęła tych dwóch testów. W analizie wpływu na łańcuchy dostaw zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego należy raczej uwzględnić informacje przedłożone przez użytkowników, które zazwyczaj również wykorzystuje się w ramach interesu Unii zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego. Komisja odrzuciła zatem uwagi zgłoszone przez Eurofer i potwierdziła, że odpowiednie testy dotyczące interesu Unii zastosowano prawidłowo zarówno na podstawie art. 7 ust. 2b, jak i art. 21 rozporządzenia podstawowego.
- (273) Co do istoty Eurofer twierdził, że dany użytkownik, na którym oparto analizę, mógłby zastąpić przywóz z Chin przywozem z wielu innych źródeł, w tym z Indonezji i Tajwanu, gdyby cło na przywóz z Chin na poziomie dumpingu było zaporowe.
- (274) Komisja oceniła ten argument i stwierdziła, że według wartości nominalnej użytkownik ten mógłby rzeczywiście zastąpić przywóz z Chin zakupami od [1–2] ⁽²⁹⁾ producentów unijnych. Inni producenci unijni również dysponowali znacznymi wolnymi mocami produkcyjnymi, ale w okresie badanym prawie wcale nie zaopatrywali danego użytkownika. Na podstawie przepływów przywozowych w okresie badanym można stwierdzić, że możliwości zaopatrzenia mogą istnieć również w innych państwach trzecich, w szczególności w Republice Korei i Republice Południowej Afryki. Jednakże na tej podstawie potencjalna wielkość przywozu z tych państw była ograniczona i obecnie przynajmniej przywóz z Republiki Korei jest ograniczony przez obecnie stosowane środki ochronne ⁽³⁰⁾. Jeśli chodzi o przywóz z Indonezji i Tajwanu, Komisja zauważyła, że ważny użytkownik rzeczywiście zaopatrywał się nie tylko w Chinach, ale również w Indonezji. Nie oznacza to jednak, że przejście z jednego źródła zaopatrzenia

⁽²⁹⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³⁰⁾ W dniu 15 listopada 2018 r. Republika Południowej Afryki została wyłączona z zakresu stosowania środków ochronnych w odniesieniu do wyrobów ze stali zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/1712 z dnia 13 listopada 2018 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1013 nakładające tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 286 z 14.11.2018, s. 17).

na drugie jest proste. Komisja zauważyła, że produkt objęty postępowaniem obejmuje wiele różnych PCN. Ponadto, biorąc pod uwagę konieczność reorganizacji łańcuchów wartości przez tego użytkownika w celu zapobieżenia wpływowi środków opartych na marginesie szkody, a także prawdopodobny wpływ tych środków na rentowność, Komisja nie uznała za uzasadnione narażenie tego użytkownika na dalszą niepewność poprzez nałożenie środków na poziomie marginesów dumpingu. W związku z tym dany użytkownik będzie prawdopodobnie w stanie dokonać dywersyfikacji i dostosowania swoich źródeł zaopatrzenia jedynie w ograniczonym zakresie. W takich okolicznościach Komisja nie mogła w sposób uzasadniony twierdzić, że cła na wyższym poziomie nie zaszkodziłyby nadmiernie temu użytkownikowi, ponieważ takie cła mogą sprawić, że jego działalność gospodarcza stanie się nierentowna.

- (275) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer przypomniał, że Republika Południowej Afryki nie jest objęta środkami ochronnymi od dnia 15 listopada 2018 r., a od dnia 1 lipca 2020 r. nie istnieje już krajowy kontyngent na SSHR, lecz kontyngent globalny, pozwalający importerom na zaopatrywanie się w znaczne ilości w krajach, których nie dotyczą poszczególne środki. Dostosowanie to zapewniłoby użytkownikom unijnym wystarczającą elastyczność, by w razie potrzeby zmienić źródło zaopatrzenia. Komisja zgodziła się z tym faktem, jednak raczej nie wpłynie to na wyniki powyższej analizy, która opiera się na rzeczywistych danych pochodzących z okresu objętego dochodzeniem, dodatkowo uwzględniając poziomy ceł nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (276) Eurofer wielokrotnie krytykował jego zdaniem zbyt uproszczoną ocenę dokonaną przez Komisję w zakresie wpływu środków na sytuację finansową użytkownika, ponieważ dokonywano jej przy założeniu stałych źródeł zaopatrzenia, ilości i cen, i zakładano, że użytkownik utrzyma swoje łańcuchy dostaw na niezmiennym poziomie, mimo że produkt jest dostępny z wielu innych źródeł, w tym od producentów unijnych po niższych cenach i bez przenoszenia jakiegokolwiek części wzrostu kosztów na klientów rynku niższego szczebla. Według Eurofer nie było to zgodne z celem testu dotyczącego interesu Unii.
- (277) Komisja wyjaśniła, że przeprowadzona przez nią analiza, którą sama określiła jako najbardziej pesymistyczny scenariusz w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych (motyw 373), stanowi w tej sytuacji najbardziej uzasadnione podejście. Aby ocena taka była wiarygodna, musi być dokonana w oparciu o rzeczywiste dane pochodzące z okresu objętego dochodzeniem, dodatkowo uwzględniając poziomy ceł nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia. Eurofer słusznie zauważył, że zwykle należy spodziewać się przeniesienia części wzrostu kosztów na klientów – w związku z tym wpływ ten wydaje się być zawyżony. Nie wiadomo jednak, jakiej części wzrostu kosztów może dotyczyć to przeniesienie. W obecnej sytuacji przeniesienie na dużą skalę jest z pewnością wątpliwe, ponieważ głównymi konkurentami użytkownika są ci sami producenci unijni SSHR. Jak wyjaśniono, gdy analiza statyczna może zawyżać wpływ cła, ponieważ nie przewiduje wzrostu obrotów, może ona jednocześnie zaniżać jego negatywny wpływ, ponieważ statyczne założenia Komisji sugerują również, że nie przewiduje się wzrostu kosztów zakupu od przemysłu Unii, który w tym przypadku jest głównym dostawcą dla użytkownika produktu objętego postępowaniem. Komisja wyjaśniła ponadto, że przyjmowanie założeń w odniesieniu do zmiany wzorców zaopatrzenia jest również niewłaściwe w omawianym przypadku, ponieważ, jak wyjaśniono w motywie 274 powyżej, dany użytkownik z różnych powodów może mieć ograniczone możliwości w tym zakresie. W związku z tym wszelkie odstępstwa od metodyki stosowanej przez Komisję w tych okolicznościach sprawiłyby, że analiza stałaby się bardziej spekulacyjna.
- (278) Komisja uznała zatem, że, ogólnie rzecz biorąc, najbezpieczniejszym podejściem do oszacowania wpływu środków na użytkownika produktu objętego postępowaniem jest nieprzewidywanie zmian dotyczących obrotu ani kosztów w odniesieniu do zakupów z krajów nieobjętych tymi środkami.
- (279) Ponadto w odniesieniu do wniosku Eurofer o ujawnienie istotnych faktów leżących u podstaw przeprowadzonej oceny rentowności danego użytkownika Komisja stwierdziła, że takie ujawnienie nie może zostać przyznane, ponieważ dane podstawowe są z natury rzeczy poufne w rozumieniu art. 19 rozporządzenia podstawowego. Po ostatecznym ujawnieniu Komisja przekazała jednak Euroferowi niepoufne streszczenie oceny skutków proponowanych środków zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ ujawnienie to dotyczyło jedynie wpływu środków na proponowanym poziomie, Eurofer odpowiedział na to ujawnienie, stwierdzając, w związku z tym Komisja nie przeanalizowała wpływu środków zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Zarzut ten został zdecydowanie odrzucony przez Komisję. Komisja rzeczywiście stwierdziła, że środki na poziomie wyższym niż zgodnie z art. 7 ust. 2 nie byłyby zgodne z interesem Unii na podstawie art. 7 ust. 2b ze względu na i tak już

poważne konsekwencje środków w związku ze stosowaniem zasady niższego cła, jak podsumowano w motywie 274 powyżej. W związku z tym Komisja uznała, że nie jest istotne ujawnienie obliczeń, których rzeczywiście dokonała, dotyczących wpływu środków na mocy art. 7 ust. 2a. Ponadto, chociaż stawki mające zastosowanie do ChRL i Indonezji zmieniły się zgodnie z ujawnionymi marginesami dumpingu, obliczeń tych dokonano zgodnie z tą samą metodyką co w przypadku ujawnionych akt.

- (280) Eurofer stwierdził ponadto, że wpływ na rentowność pojedynczego użytkownika będzie mniej negatywny niż zakładała Komisja, ale w każdym przypadku mniej poważny niż wpływ niższych cel antydumpingowych na cały przemysł Unii. Eurofer sprecyzował, że dany użytkownik powinien być w stanie poradzić sobie ze wzrostem kosztów oraz że jego działalność w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem stanowi jedynie niewielką część jego działalności gospodarczej i że w związku z tym ustanowienie środków zgodnie z art. 7 ust. 2a nie miałyby na niego nadmiernego wpływu. Aby uzasadnić ten argument, Eurofer obliczył, że gdyby zastosowano art. 7 ust. 2a, wpływ na koszty tego użytkownika byłby „marginalny” i „mniejszy niż 2 %”. Eurofer twierdził, że część działalności użytkownika w zakresie stali węglowej znacznie przewyższyła (dziewięciokrotnie) jego część działalności w zakresie stali nierdzewnej, i stwierdził, że w teście dotyczącym interesu Unii należy brać pod uwagę tylko operacje związane z produkcją materiałów walcowanych na zimno (i produktów rynku niższego szczebla pochodzących z części działalności z zakresu stali nierdzewnej). Dany użytkownik jest przedsiębiorstwem o zdywersyfikowanej strukturze, którego rentowność finansowa nie opiera się wyłącznie na produkcji produktów SSHR rynku niższego szczebla. Ponieważ wartość dodana działalności tego użytkownika w zakresie stali nierdzewnej była niska, przedsiębiorstwo musiało w dużym stopniu polegać na najtańszych możliwych materiałach (blacha czarna w zwojach), aby osiągnąć zysk. W odniesieniu do motywu 377 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Eurofer zwrócił się również do Komisji o ujawnienie istotnych faktów leżących u podstaw oceny przeprowadzonej w odniesieniu do rentowności tego użytkownika.
- (281) Argumenty te odrzucono. Komisja stwierdziła, że obliczenia Eurofer są błędne, i ustaliła, że dane przedsiębiorstwo użytkownika odpowiada za [20–30] % ⁽³¹⁾ obrotów całej grupy, do której należy. Na podstawie zweryfikowanych informacji Komisja ustaliła, że w okresie objętym dochodzeniem zysk tego użytkownika na produktach zawierających SSHR wyniósł [1–4] % ⁽³²⁾. Pod warunkiem że wszystkie istotne czynniki (w szczególności źródła, ilości i ceny nabycia przed cłami oraz obrót osiągnięty w przypadku produktów rynku niższego szczebla) pozostałyby niezmiennie w stosunku do okresu objętego dochodzeniem, nałożenie cel ostatecznych na poziomie niższego cła zbliżyłoby wynik operacyjny użytkownika (który obejmował również produkty ze stali węglowej) niemal do progu rentowności (i do poziomu [od -2 do -5] % ⁽³³⁾ w odniesieniu do produktów zawierających SSHR).
- (282) Komisja nie wykluczyła, że użytkownik produktu objętego postępowaniem, którego zatrudnienie odpowiada [500–700] ⁽³⁴⁾ EPC w segmencie produktów SSHR, będzie w stanie dokonać dywersyfikacji i dostosowania swoich źródeł zaopatrzenia i wykorzystać swoją władzę rynkową, a zatem prawdopodobne jest, że taki wpływ niższego cła zostanie częściowo złagodzony. Komisja stwierdziła jednak, że zgodnie z powyższą analizą cła na poziomie wyższym niż margines zaniżania cen nadmiernie zaszkodziłyby temu ważnemu użytkownikowi.
- (283) W następstwie dodatkowego ostatecznego ujawnienia Eurofer stwierdził również, że Komisja powinna ujawnić dokładne rodzaje produktu objęte oceną rentowności w odniesieniu do grupy produktów SSHR. Zdaniem Eurofer informacje te nie miałyby charakteru poufnych, ponieważ użytkownik opublikował katalogi swoich produktów. Pozwoliłoby to Euroferowi ocenić, czy wszystkie brane pod uwagę produkty są istotne z punktu widzenia oceny, czy koszty SSHR mają bezpośredni wpływ na ceny tych produktów i czy proponowane środki nie przyniosą dodatkowych dochodów dla tych produktów. Komisja stwierdziła, że argument Euroferu był nieuzasadniony i mógł ujawnić pewne poufne dane dotyczące użytkownika. Po pierwsze, Komisja podkreśliła, że dodatkowe ujawnienia wyraźnie wykazały, że do kosztów produktów w tej grupie produktów dodane zostały jedynie dodatkowe koszty poniesione w wyniku nałożenia zaproponowanych cel na zakupy SSHR dokonywane przez użytkownika, zgodnie z metodyką objaśnioną w motywie 371 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i motywie 277 powyżej, którą przedstawiono w dodatkowych ujawnieniach. Dlatego też nie może być mowy o przeszacowaniu dodatkowych kosztów (a tym samym o negatywnym wpływie na rentowność), gdyby Komisja włączyła do tego segmentu

⁽³¹⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³²⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³³⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³⁴⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

produkty, które nie zostały wyprodukowane z wykorzystaniem SSHR. Po drugie, Komisja wyjaśniła, że ocena, o której mowa, została przeprowadzona w najbardziej kompleksowy sposób, tj. obejmowała jedynie sprzedaż wszystkich produktów rynku niższego szczebla wytworzonych przez danego użytkownika z wykorzystaniem SSHR. Obrót generowany przez te produkty stanowił większą część obrotu użytkownika produktu objętego postępowaniem (a nie grupy, do której on należał). Informacje dotyczące konkretnych produktów związane z użytkownikiem, w tym jego produktów rynku niższego szczebla wytworzonych z wykorzystaniem SSHR, są dostępne ze źródeł otwartych, w tym opublikowanych katalogów. Komisja stwierdziła zatem, że Eurofer otrzymał wszystkie istotne informacje dotyczące sposobu, w jaki Komisja oszacowała wpływ środków na rentowność użytkownika w odniesieniu do grupy produktów SSHR. Wniosek ten został zatem odrzucony.

- (284) Ponadto Eurofer twierdził, że w ujawnieniu nie zawarto żadnych wskazówek co do poziomu ogólnego zysku użytkownika bez ceł („zysk użytkownika produktu objętego postępowaniem wynosił (%)”). Informacje te miałyby jednak zasadnicze znaczenie dla oceny wpływu obowiązków na użytkownika. Jeśli chodzi o inne faktyczne lub teoretyczne informacje dotyczące zysku, mogą one zostać przedstawione w formie przedziału w celu zachowania poufności danych. Wobec braku tych informacji skarżący podejrzewał, że wpływ ceł nałożonych na „grupę produktów SSHR” na ogólny zysk użytkownika może być nieznaczący.
- (285) Argument ten należało odrzucić. Komisja przypominała, że nie wolno naruszyć zasady ochrony poufności informacji dostarczanych przez strony w postępowaniach dotyczących ochrony handlu. W obecnym przypadku ujawnienie informacji na temat marży zysku użytkownika (który konkuruje również z przemysłem Unii na rynkach niższego szczebla), nawet jeżeli jest ona wyrażona w postaci zakresu, mogłoby zaszkodzić uzasadnionym interesom handlowym użytkownika.
- (286) W odniesieniu do wpływu na łańcuchy dostaw Eurofer stwierdził również, że nie należy promować modelu biznesowego danego użytkownika, który opiera się na zakupach w krajach o niskich kosztach (często zanieczyszczających) o ograniczonej wartości dodanej. W tym względzie Komisja podkreśliła, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym ślad ekologiczny przywozu produktu objętego dochodzeniem może być uwzględniony jedynie w ograniczonym zakresie, w szczególności poprzez dostosowanie ceny docelowej przemysłu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego. Takie dostosowania zostały przyznane w obecnym dochodzeniu, jak wyjaśniono w motywie 333 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i potwierdzono w powyższym motywie 236. W odniesieniu do modelu biznesowego użytkownika Komisja zauważyła również, że użytkownik zaopatruje się w duże ilości różnego rodzaju produktów u producentów unijnych i dotyczy to również SSHR. Ponadto odgrywa on ważną rolę na rynkach niższego szczebla SSHR, gdzie jest jedynym znaczącym niezintegrowanym producentem europejskim.
- (287) Eurofer stwierdził również, że Komisja nie może ograniczyć swoich wniosków dotyczących wpływu na łańcuchy dostaw do wpływu jednego użytkownika, lecz powinna dokonać oceny wszystkich użytkowników jako całości, niezależnie od tego, czy dokonują oni przywozu produktu objętego postępowaniem, czy też nie, lub czy nabywają produkt podobny na rynku krajowym. Komisja odrzuciła ten argument. Sam użytkownik produktu objętego postępowaniem odpowiadał za [30–40] % ⁽³⁵⁾ konsumpcji na wolnym rynku SSHR w okresie objętym dochodzeniem, natomiast jedyny inny współpracujący użytkownik odpowiadał za mniej niż 10 % konsumpcji. Biorąc pod uwagę duże znaczenie użytkownika produktu objętego postępowaniem i jego wyjątkową pozycję jako części przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem, Komisja podtrzymała zatem stanowisko, że określenie ceł zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego miałyby wyraźnie negatywny wpływ na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw unijnych.
- (288) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer stwierdził, że Komisja nie wykazała, że ustalenia w odniesieniu do użytkownika produktu objętego postępowaniem mogą zostać rozszerzone na użytkowników niewspółpracujących. Jak wspomniano w motywie 287 powyżej, dany użytkownik odpowiadał jednak za [30–40] % ⁽³⁶⁾ konsumpcji SSHR na wolnym rynku. Odpowiadał też za [60–70] % ⁽³⁷⁾ przywozu SSHR z państw, których dotyczy postępowanie. W związku z tym uzasadnione jest przypisanie znacznej wagi ustaleniom dotyczącym tego użytkownika w ocenie skutków wyższych ceł na łańcuchach dostaw, nawet jeśli jest on tylko jedną ze stron.

⁽³⁵⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³⁶⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

⁽³⁷⁾ Nie można przedstawić dokładnych danych liczbowych, nie ujawniając przy tym informacji poufnych. Zakres ten uznaje się za dokładny w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w toku niniejszego dochodzenia.

6.2.3.4. Uwagi w sprawie tymczasowych wniosków w odniesieniu do testu dotyczącego interesu Unii na podstawie art. 7 ust. 2b

- (289) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że ustalenie poziomu środków na poziomie dumpingu w świetle nieproporcjonalnie negatywnego wpływu, jaki może to wyrzucić na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw z Unii, nie leży w interesie Unii.
- (290) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Eurofer twierdził, że Komisja nie powinna stosować zasady niższego cła i działać zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Eurofer powołał się na fakt, że zgodnie z testem dotyczącym interesu Unii interes wszystkich producentów unijnych powinien przeważać nad interesem pojedynczego użytkownika. Eurofer twierdził, że dwa przypadki znacznych zakłóceń handlu surowcami w Chinach i pięć w Indonezji uzasadniają ustalenie cła na poziomie marginesów dumpingu. Wspomniał również o znacznych wolnych mocach produkcyjnych w krajach wywozu, a także o tym, że w samej Indonezji, jak oszacował Eurofer, całkowite moce produkcyjne w zakresie stali nierdzewnej (tj. nie tylko w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem) do 2025 r. przekroczą 10 mln ton, przekraczając o prawie jedną trzecią moce produkcyjne Unii. Eurofer twierdzi, że wpływ na łańcuch dostaw użytkownika w rozumieniu art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego należy porównywać ze skutkami zakłóceń, istnienia wolnych mocy produkcyjnych i konkurencji w zakresie surowców. Eurofer dodał, że niestosowanie zasady niższego cła jest również konieczne w przypadku, gdy Unia zakwestionowała zakłócenia stwierdzone w Indonezji na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO) ⁽³⁸⁾.
- (291) W następstwie ostatecznego ujawnienia Eurofer powtórzył argument, o którym była już mowa w motywach 270–272 powyżej, zgodnie z którym Komisja niesłusznie przeprowadziła test dotyczący interesu Unii na podstawie art. 21 przed testem na podstawie art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie Eurofer odniósł się również do motywu 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/825 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2016/1036 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej oraz rozporządzenie (UE) 2016/1037 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej. Eurofer twierdzi, że Komisja sztucznie rozszerzyła zakres stosowania testu dotyczącego interesu Unii, zastępując pytanie typu „tak” lub „nie” dotyczące interesu Unii określonego w art. 21 – „czy nałożenie środków leży w interesie Unii, czy też nie?” – bardziej otwartym pytaniem – „na jakim szczeblu wprowadzenie środków leży w interesie Unii?” – którego nie przewidziano w rozporządzeniu podstawowym.
- (292) W tym samym kontekście Eurofer stwierdził, że Komisja nieproporcjonalnie uwzględniła kryteria dotyczące „łańcucha dostaw” w teście określonym w art. 7 ust. 2b. W swojej opinii do przesłuchania z dnia 12 sierpnia 2020 r. Eurofer zadał pytania dotyczące tego, jaki poziom wolnych mocy produkcyjnych byłby na tyle znaczący, aby przechylić szalę na korzyść niestosowania zasady niższego cła, i jakie komparatywne niedogodności spowodowane zakłóceniami przechyliłyby szalę na korzyść niestosowania zasady niższego cła.
- (293) Ponadto Eurofer twierdził, że Komisja nie oceniła ani nie uwzględniła innych „stosownych informacji” mających wpływ na ostateczne wnioski na podstawie art. 7 ust. 2b, takich jak:
- a) szczególnie wysoki poziom zakłóceń w odniesieniu do rudy niklu, w szczególności w Indonezji;
 - b) fakt, że w przypadku niektórych chińskich producentów SSHR kryteria określone w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego spełniono nie tylko w odniesieniu do jednego surowca, ale co najmniej dwóch z nich, co oznacza, że zakłócenia dotyczyły co najmniej 34 % (w rzeczywistości prawie dwa razy więcej) surowców wykorzystywanych jako materiały;
 - c) fakt, że oprócz surowca spełniającego wymogi art. 7 ust. 2a znaczna liczba innych czynników produkcji wykorzystywanych bezpośrednio lub pośrednio w produkcji SSHR, zarówno w Chinach, jak i w Indonezji, została dotknięta zakłóceniami udokumentowanymi w bazie danych OECD dotyczącej ograniczeń w odniesieniu do surowców przemysłowych oraz w skardze;
 - d) fakt, że stwierdzone zakłócenia handlu surowcami miały nie tylko charakter trwałego środka, lecz także, w przypadku Indonezji, pogarszają się po okresie objętym dochodzeniem wraz z wprowadzeniem całkowitego zakazu wywozu rudy niklu, zamiast zakazu wywozu rudy o zawartości niklu powyżej 1,7 %;
 - e) fakt, że wydaje się, iż rząd Indonezji przyczynił się do destabilizacji rynku niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali – na którym indeksowane są materiały producentów unijnych – co jeszcze bardziej zwiększa korzyści wynikające z zakłóceń na rynku niklu w Indonezji i Chinach.

⁽³⁸⁾ WTO, Indonezja – Środki dotyczące surowców, DS592, Wniosek o konsultacje z Unią Europejską, 22 listopada 2019 r.

- (294) Ponadto Eurofer stwierdził, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie nieproporcjonalności cel ustalonych na poziomie marginesu dumpingu. W odniesieniu do cel mających zastosowanie do Indonezji Eurofer argumentował, że cła na poziomie marginesu dumpingu w wysokości 17,7 % zamiast marginesu szkody w wysokości 17,3 % nie miałyby prawie żadnego dodatkowego wpływu finansowego na głównego użytkownika i nie można stwierdzić, aby miały nieproporcjonalny wpływ na tego użytkownika. Dlatego też uczciwa konkurencja zostałaby przywrócona bez żadnych kosztów dla użytkownika. W odniesieniu do cel mających zastosowanie do Chin Eurofer twierdził, że przywóz z Chin wykazuje zmienne, lecz istotne różnice między szkodą a marginesem dumpingu (od 87,5 % w przypadku Tisco do 4 % w przypadku Fujian Fuxin Special Steel). Ta różnica i wysokie marginesy dumpingu podkreślają znaczną zdolność chińskich producentów do wyrządzenia szkody przemysłowi Unii.
- (295) Argumenty te należało odrzucić. Komisja przyznała i potwierdziła, że w Chinach i Indonezji istnieją znaczne wolne moce produkcyjne i że przemysł Unii znajduje się w niekorzystnej sytuacji w stosunku do chińskich i indonezyjskich producentów eksportujących pod względem dostępu do surowców. W związku z tym dwa z trzech kryteriów, które szczegółowo przewidziano w art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego na potrzeby oceny, czy ustalenie cła zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego jest właściwe, w istocie wskazują, że należy zastosować art. 7 ust. 2a.
- (296) Faktu, że tylko jeden z trzech elementów wyraźnie wymienionych w art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego przemawiałby przeciw ustaleniu cła zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, a także faktu, że skarżący dodatkowo wskazał inne niewymienione elementy, które również wymagałyby zastosowania art. 7 ust. 2a, nie można uznać za argument, że trzeciemu kryterium, tj. wpływowi na łańcuchy dostaw, przyznano nieproporcjonalne znaczenie. W przypadku zastosowania art. 7 ust. 2a z analizy trzeciego kryterium, tj. wpływu na łańcuchy dostaw, wynika, że przemysł wykorzystujący produkt objęty postępowaniem odczułby nieproporcjonalne skutki, jak wskazano w motywach 370–377 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i potwierdzono w motywach 270–287 powyżej. W istocie, gdyby cła oparto na marginesach dumpingu, ogólny wynik operacyjny użytkownika, a tym bardziej wynik dotyczący grupy produktów SSHR, mógłby się drastycznie pogorszyć i spaść poniżej poziomów wskazanych w motywie 281 powyżej. Dlatego też w tych warunkach, gdy jeden użytkownik, który zapewnia znaczącą liczbę miejsc pracy w Unii, odpowiada za większość przywozu i bardzo dużą część konsumpcji oraz który wyraźnie odczuje poważne skutki cel, jeżeli zostaną one ustalone na podstawie art. 7 ust. 2a, znaczenie ustaleń w analizie wpływu na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw w Unii prowadzi do wniosku, że zastosowanie art. 7 ust. 2a nie leży w interesie Unii. Fakt, że inne elementy, takie jak dwa pozostałe wyraźnie wymienione w art. 7 ust. 2b i zbadane przez Komisję, ale również te, na które powołuje się Eurofer, jak wspomniano w motywie 291 powyżej, wymagałyby niestosowania art. 7 ust. 2, nie zmienia tego wniosku.
- (297) Jeżeli chodzi o różnice między marginesami dumpingu i szkody, nie można stwierdzić, że ponieważ różnica w przypadku jednego z dwóch państw, których dotyczy postępowanie, tj. Indonezji, wynosi zaledwie 0,4 punktu procentowego, nałożenie cel na poziomie marginesu dumpingu byłoby proporcjonalne. Podobnie jak w przypadku Chin Komisja musiała dokonać kompleksowej oceny wpływu cła na poziomie marginesu dumpingu na podstawie kryteriów określonych w art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego. Ponadto ponieważ marża zysku danego użytkownika jest już stosunkowo niewielka, a cło ustalono na poziomie marginesu szkody, cło wyższe o 0,4 punktu procentowego jeszcze bardziej pogorszyłoby tę sytuację.
- (298) Komisja zgodziła się z Eurofer, że dostępne są inne „stosowne informacje”, jak wskazano w motywie 287 powyżej. Informacje te nie zmieniają jednak wniosków z powyższej analizy. „Stosowne informacje” faktycznie odnoszą się do zakłóceń handlu surowcami zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego oraz ich skali i skutków, a Komisja potwierdziła istnienie takich zakłóceń. Biorąc pod uwagę pozytywne ustalenia, Komisja przeprowadziła następnie analizę interesu Unii na podstawie art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego. Żaden z faktów przedstawionych przez Eurofer jako „stosowne informacje” nie ma wpływu na analizę Komisji dotyczącą wpływu stosowania art. 7 ust. 2a na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw w Unii, a zatem nie zmienia wniosku Komisji, że zastosowanie art. 7 ust. 2a nie jest zgodne z interesem Unii.
- (299) Z tych powodów Komisja uznała, że ocena dokonana zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego była proporcjonalna i odpowiednia.

6.2.3.5. Wnioski

- (300) Na tej podstawie Komisja dokładnie przeanalizowała wszystkie elementy i nie mogła jednoznacznie stwierdzić, że określenie kwoty ceł zgodnie z art. 7 ust. 2a leży w interesie Unii, a zatem potwierdziła, że środki należy ustanowić zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja wyjaśniła również, że wniosek ten opiera się wyłącznie na dowodach i faktach zgromadzonych do celów niniejszego dochodzenia i bez uszczerbku dla odpowiednich konsultacji w ramach WTO.
- (301) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag Komisja potwierdziła zatem, że ustalenie poziomu środków na poziomie dumpingu nie leży w interesie Unii w świetle nieproporcjonalnie negatywnego wpływu, jaki może to wywrzeć na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw z Unii, jak określono w motywie 360 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (302) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących interesu przemysłu Unii potwierdzono wnioski przedstawione w motywach 362–364 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (303) Wobec braku uwag dotyczących interesu importerów niepowiązanych potwierdzono wnioski zawarte w motywach 365–367 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (304) Przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło, że wprowadzenie środków antydumpingowych w odniesieniu do blachy czarnej w zwojach nie leży w interesie niezależnych użytkowników, ponieważ obowiązujące środki ochronne ograniczyły już obecność przywozu. Po nałożeniu ceł antydumpingowych ceny producentów unijnych prawdopodobnie jeszcze bardziej wzrosną. Gdyby Komisja uwzględniła wniosek przedsiębiorstwa Marcegaglia o wyłączenie blachy czarnej w zwojach ze stosowania środków, producenci unijni byłoby zmuszeni konkurować w segmencie rynku blachy czarnej w zwojach z przywozem po szkodliwych cenach dumpingowych. Jak określono w sekcji 2 niniejszego rozporządzenia, blacha czarna w zwojach w oczywisty sposób stanowi część produktu objętego postępowaniem i nie można pominąć kwestii nieuczciwej konkurencji w odniesieniu do tego rodzaju produktu. Co więcej, blachę czarną w zwojach można uzyskać różnych powszechnie dostępnych źródeł. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (305) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu użytkowników potwierdzono wnioski zawarte w motywach 368–377 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Uwagi dotyczące interesu użytkowników w kontekście wpływu na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw unijnych w rozumieniu art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego omówiono w sekcji 6 niniejszego rozporządzenia.

7.4. Inne uwagi

- (306) Chiński producent eksportujący STSS twierdził, że nałożenie ceł antydumpingowych nie leży w interesie Unii, ponieważ rynek Unii jest już zdominowany przez producentów unijnych. Istnieje ryzyko zaniku konkurencji i nadmiernej koncentracji producentów unijnych na rynku unijnym.
- (307) Komisja przypomina, że celem środków antydumpingowych jest właśnie przywrócenie uczciwych warunków handlu, a tym samym konkurencji na rynku unijnym. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.

7.5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (308) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag wnioski zawarte w motywie 378 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

8.1. Obecnie stosowane środki ochronne

- (309) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń część stron twierdziła, że nałożenie ceł antydumpingowych spowodowałoby nadmierną ochronę przemysłu Unii, ponieważ unijny przemysł SSHR był już chroniony przed przywozem za pomocą środków ochronnych. Tajwański producent eksportujący Walsin wystąpił o zmianę rozporządzenia wykonawczego 2019/1382 ⁽³⁹⁾, w którym zmieniono określone rozporządzenia nakładające środki antydumpingowe lub antysubsydyjne na wyroby stalowe objęte środkami ochronnymi w celu uniknięcia stosowania podwójnego środka zaradczego w wyniku łącznego wpływu środków ochronnych i ceł antydumpingowych nałożonych na wyroby płaskie walcowane na gorąco ze stali nierdzewnej pochodzące z Tajwanu. Ponadto producent wystąpił również o połączenie stawek celnych dotyczących kategorii 8 określonej w rozporządzeniu wykonawczym 2019/1382 dla Tajwanu i Chin.
- (310) Po pierwsze, Komisja pragnie wyjaśnić, że w tym przypadku nie istnieje żaden podwójny środek zaradczy. Produkt objęty dochodzeniem rzeczywiście podlega środkom ochronnym dotyczącym stali (kategoria produktu 8) obejmującym kontyngenty krajowe dla ChRL, Republiki Korei, Tajwanu i USA oraz koszyk kontyngentów dla wszystkich pozostałych krajów. Środki te obowiązują do dnia 30 czerwca 2021 r. W dniu 3 września 2019 r. Komisja opublikowała rozporządzenie wykonawcze 2019/1382, w którym wymieniono wszystkie środki antydumpingowe i antysubsydyjne dotyczące produktów, które były również objęte środkami ochronnymi, oraz sprecyzowano, że w każdym z tych przypadków w ramach kontyngentu stosuje się cło antydumpingowe lub antysubsydyjne, a po wyczerpaniu kontyngentu stosuje się z jednej strony wyższe cło antysubsydyjne lub antydumpingowe, a z drugiej strony – 25 % cła ochronnego poza kontyngentem. Zasada ta ma również zastosowanie do obecnych środków antydumpingowych i w związku z tym nie funkcjonuje żaden podwójny środek zaradczy.
- (311) W odniesieniu do wniosku o połączenie stawek celnych dla Tajwanu i Chin dotyczących kategorii 8 określonej w rozporządzeniu wykonawczym 2019/1382 wniosek taki można złożyć złożyć jedynie w ramach dochodzenia w sprawie środków ochronnych i dlatego zostaje odrzucony.

8.2. Środki ostateczne

- (312) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych. Z powodów określonych w sekcji 6, a w szczególności w podsekcji 6.2.3.4 niniejszego rozporządzenia, cła antydumpingowe należy ustalić zgodnie z zasadą niższego cła.
- (313) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki nakładanych ceł:

Państwo pochodzenia	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Poziom usuwający szkodę (w %)	Cło antydumpingowe (%)
Indonezja	PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry	17,7	17,3	17,3
	PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel	17,7	17,3	17,3
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	17,7	17,3	17,3
Chiny	Shanxi Taigang Stainless Steel Co., Ltd	106,5	19,0	19,0
	Taiyuan Taigang Daming Metal Products	106,5	19,0	19,0
	Tisco Guangdong Stainless Steel Service Center Co., Ltd	106,5	19,0	19,0
	Tianjin TISCO & TPCO Stainless Steel Co. Ltd.	106,5	19,0	19,0

⁽³⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/1382 z dnia 2 września 2019 r. zmieniające niektóre rozporządzenia nakładające środki antydumpingowe lub antysubsydyjne na niektóre wyroby ze stali objęte środkami ochronnymi (Dz.U. L 227 z 3.9.2019, s. 1).

	Fujian Fuxin Special Steel Co., Ltd	57,1	14,6	14,6
	Zhenshi Group Eastern Special Steel Co., Ltd.	71,7	9,2	9,2
	Xiangshui Defeng Metals Co., Ltd	87,3	17,5	17,5
	Fujian Dingxin Technology Co., Ltd.	87,3	17,5	17,5
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	106,5	19,0	19,0
Tajwan	Yieh United Steel Co.	4,1	24,2	4,1
	Tang Eng Iron Works Co. Ltd.	4,1	24,2	4,1
	Walsin Lihwa Co.	7,5	18,4	7,5
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,5	24,2	7,5

- (314) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację dotyczącą tych przedsiębiorstw ustaloną w toku dochodzenia. Te stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione podmioty prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo, którego nie wymieniono w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez jednostki powiązane z wymienionymi przedsiębiorstwami, nie może korzystać z tych stawek i powinien podlegać stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (315) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku późniejszej zmiany swojej nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji ⁽⁴⁰⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie.
- (316) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są środki szczególne gwarantujące odpowiednie stosowanie ceł antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (317) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ono jedynym elementem brany pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach – mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celu weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.
- (318) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu, w szczególności po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę struktury handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach można wszcząć dochodzenie w sprawie obejścia środków, o ile spełnione zostaną odpowiednie warunki. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.
- (319) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

⁽⁴⁰⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate G, Rue de la Loi 170, 1040 Brussels, Belgium.

8.3. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (320) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie cel tymczasowych do wysokości ustalonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

8.4. Moc wsteczna

- (321) Jak wspomniano w sekcji 1.2 powyżej, Komisja na wniosek skarżącego objęła obowiązkiem rejestracji przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (322) Na ostatecznym etapie dochodzenia przeprowadzono ocenę danych zgromadzonych w kontekście rejestracji. Komisja zbadała, czy kryteria zawarte w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione w odniesieniu do poboru cel ostatecznych z mocą wsteczną.
- (323) Z analizy Komisji wynika, że nie nastąpił żaden dalszy znaczny wzrost przywozu poza poziomem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Na potrzeby tej analizy Komisja porównała średnią miesięczną wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia do ostatniego pełnego miesiąca poprzedzającego wprowadzenie środków tymczasowych. Również po porównaniu średniej miesięcznej wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia włącznie do miesiąca, w którym wprowadzono środki tymczasowe, nie odnotowano żadnego dalszego znacznego wzrostu:

Przywóz SSHR	Okres objęty dochodzeniem		Wrzesień 2019 do marzec 2020		Wrzesień 2019 do kwiecień 2020	
	w tonach	w tonach na miesiąc	w tonach	w tonach na miesiąc	w tonach	w tonach na miesiąc
ChRL	222 802	18 567	163 424	23 346	170 743	21 343
Indonezja	111 512	9 293	12 252	1 750	12 300	1 538
Tajwan	36 910	3 076	16 335	2 334	16 870	2 109
Ogółem	371 224	30 935	192 011	27 430	199 913	24 989

Źródło: Dane Eurostatu.

- (324) W związku z tym warunek określony w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego nie został spełniony.
- (325) Komisja stwierdziła na tej podstawie, że pobór cel ostatecznych z mocą wsteczną za okres, podczas którego rejestrowano przywóz, nie ma w tym przypadku uzasadnienia.

9. OFERTA DOTYCZĄCA ZOBOWIĄZANIA

- (326) Po ostatecznym ujawnieniu dwóch chińskich producentów eksportujących przedstawiło ofertę dotyczącą zobowiązań cenowych zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (327) Komisja oceniła te oferty i doszła do wniosku, że przyjęcie takich zobowiązań nie byłoby wykonalne w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego. Wynika to głównie z mnogości niedających się odróżnić rodzajów produktu zawartych w ofertach, które różnią się znacznie pod względem cen, ograniczeń proponowanego systemu indeksacji w zakresie uwzględniania wahań cen, a także, w przypadku jednego z przedsiębiorstw, złożonej struktury grupy przedsiębiorstw.
- (328) Duża liczba rodzajów produktu, których dotyczyło proponowane zobowiązanie, pociąga za sobą wysokie ryzyko wzajemnej kompensacji, ponieważ droższe rodzaje produktów mogą być sprzedawane poniżej proponowanej minimalnej ceny importowej i zgłaszane jako tańsze rodzaje produktów również objęte zobowiązaniem.

- (329) Istnieje również poważne ryzyko związane z monitorowaniem i wzajemną kompensacją dotyczące struktury Taiyuan Iron and Steel Group Co., Ltd. („TISCO”), do której należy STSS. TISCO to duża grupa z sektora żelaza i stali, zajmująca się wydobyciem rudy żelaza, produkcją i przetwarzaniem stali, jak również dystrybucją i handlem towarami. Biorąc pod uwagę charakter produktów, nie można wykluczyć, że grupa sprzedaje lub będzie sprzedawać różne produkty, w tym produkt objęty postępowaniem, tym samym klientom. Komisja nie może monitorować takich transakcji w celu zapewnienia przestrzegania minimalnej ceny importowej w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem i skutecznego wdrażania zobowiązania.
- (330) Ponadto oba przedsiębiorstwa zaproponowały w swoich ofertach dotyczących zobowiązania kwartalną indeksację, która odnosi się do notowań cen produktu końcowego zamiast do surowców. Uznano, że zaproponowana indeksacja nie jest odpowiednia, a biorąc pod uwagę szereg różnych rodzajów produktów, jej monitorowanie byłoby również uciążliwe lub wręcz niewykonalne.
- (331) Komisja wysłała obu wnioskodawcom pismo, podając powody odrzucenia ich oferty dotyczącej zobowiązania cenowego i dając wnioskodawcom możliwość przedstawienia uwag.
- (332) Komisja otrzymała odpowiedź od STSS, w której przedsiębiorstwo zmieniło niektóre elementy oferty dotyczącej zobowiązania, w tym poziom proponowanej minimalnej ceny importowej. Jednak tę zmienioną ofertę dotyczącą zobowiązania złożono po określonym w prawie terminie przewidzianym w art. 8 rozporządzenia podstawowego. Chociaż przedsiębiorstwo mogło złożyć ofertę dotyczącą zobowiązania od czasu wprowadzenia środków tymczasowych, uczyniło to dopiero ostatniego dnia ustawowego terminu, tj. 5 dni przed terminem składania uwag dotyczących ostatecznego ujawnienia. Jak wspomniano powyżej, STSS przedłożyło zmienioną wersję oferty zobowiązania po upływie obowiązującego terminu i nie została ona uwzględniona.
- (333) Ponadto pomimo wysiłków przedsiębiorstwa zmierzających do uproszczenia pierwotnej oferty dotyczącej zobowiązania pod względem liczby minimalnych cen importowych i niektórych zobowiązań złożonych w odniesieniu do kanałów sprzedaży i sprzedaży innych produktów w Unii przez przedsiębiorstwa z grupy TISCO, bardzo złożona struktura grupy przedsiębiorstw i poziom minimalnej ceny importowej zwiększyłyby prawdopodobieństwo wzajemnej kompensacji w przypadku przyjęcia zobowiązania. W związku z tym Komisja podtrzymała swoje ustalenia, że skuteczne monitorowanie zobowiązania byłoby niewykonalne.
- (334) W związku z tym z powodów określonych w motywach 327–333 obie oferty dotyczące zobowiązań cenowych zostały odrzucone.

10. PRZEPISY KOŃCOWE

- (335) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia 2018/1046 ⁽⁴¹⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.
- (336) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antidumpingowe nakłada się na przywóz wyrobów walcowanych płaskich ze stali nierdzewnej, nawet w zwojach (w tym wyroby cięte na wymiar i taśmy), nieobrobionych więcej niż walcowanych na gorąco, z wyłączeniem wyrobów, nie w zwojach, o szerokości 600 mm lub większej i grubości przekraczającej 10 mm; wyroby te są obecnie objęte kodami Systemu Zharmonizowanego (HS) 7219 11, 7219 12, 7219 13, 7219 14, 7219 22, 7219 23, 7219 24, 7220 11 i 7220 12 oraz pochodzą z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu i Indonezji.

⁽⁴¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocenieniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
Indonezja	PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry	17,3	C541
	PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel	17,3	C547
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	17,3	C999
Chińska Republika Ludowa	Shanxi Taigang Stainless Steel Co., Ltd	19,0	C163
	Taiyuan Taigang Daming Metal Products	19,0	C542
	Tisco Guangdong Stainless Steel Service Center Co., Ltd	19,0	C543
	Tianjin TISCO & TPCO Stainless Steel Co. Ltd	19,0	C025
	Fujian Fuxin Special Steel Co., Ltd	14,6	C544
	Zhenshi Group Eastern Special Steel Co., Ltd	9,2	C558
	Xiangshui Defeng Metals Co., Ltd	17,5	C545
	Fujian Dingxin Technology Co., Ltd	17,5	C546
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	19,0	C999
	Tajwan	Yieh United Steel Co.	4,1
Tang Eng Iron Works Co. Ltd		4,1	C031
Walsin Lihwa Co.		7,5	C548
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa		7,5	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: *Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produkt objęty postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w (państwo, którego dotyczy postępowanie). Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.*

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/508 zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Nie pobiera się ostatecznego cła antydumpingowego z mocą wsteczną od zarejestrowanego przywozu. Dane zebrane zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/104 nie są dłużej przechowywane.

Artykuł 4

Art. 1 ust. 2 można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawką cła antydumpingowego dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody, że:

- a) nie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 30 czerwca 2019 r.);
- b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) faktycznie dokonał wywozu produktów objętych postępowaniem albo stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znaczącej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 października 2020 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca
